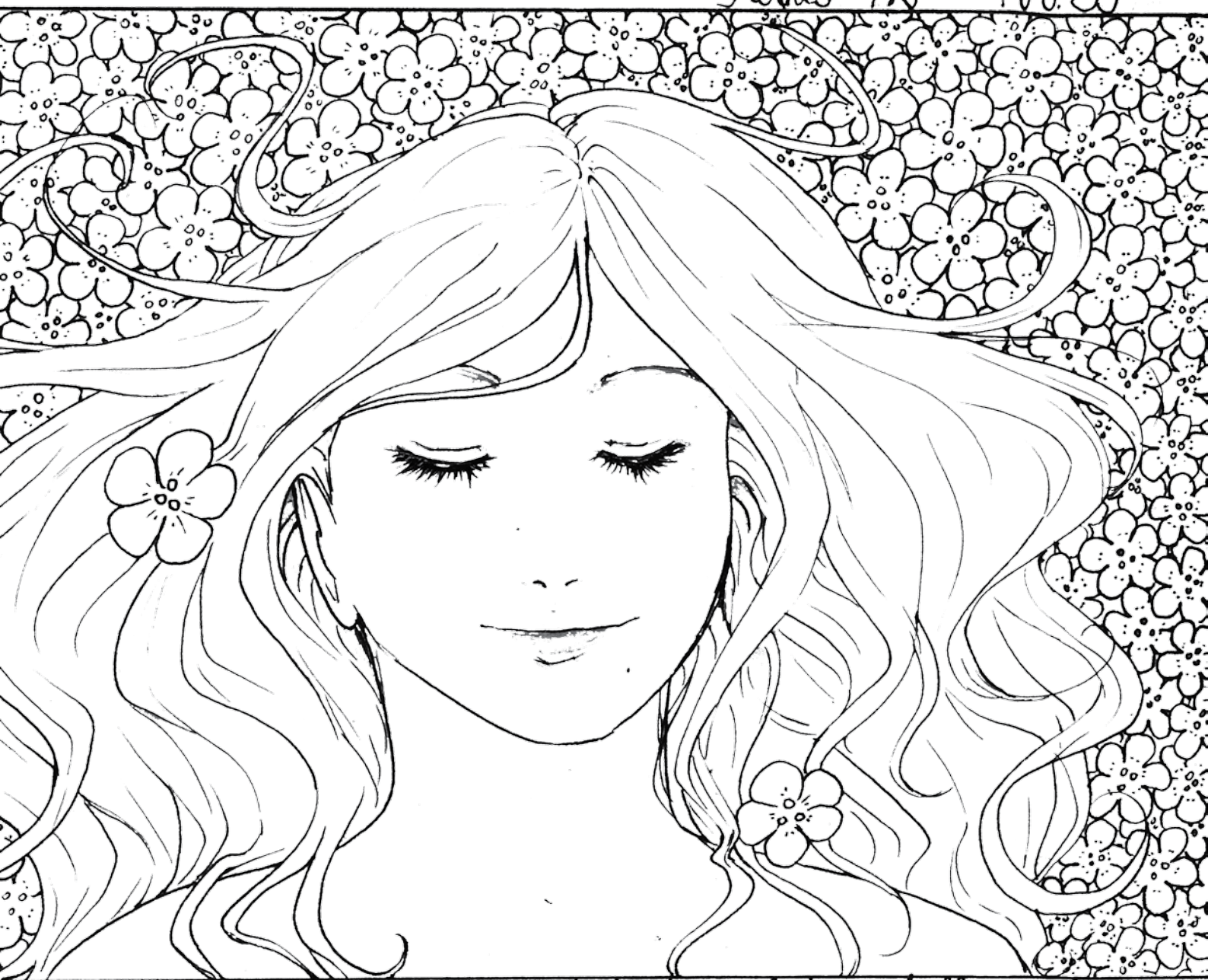
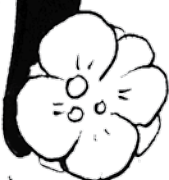

Andai - dabartinis lietuvių kalbos žodynas -
anadien, anasik: A. smarkiai lijo.

ANDAI

Labas, licėjau,

Pakelk žvilgsnį. Kam reikalingi langai lubose? O Tu imki ir žvilgtelki per tą nedidelį langelį. Rūsyje. Jauti? Tai saldus pavasaris... Taip, pavasaris, šildantis pienės pūku ir gaivinantis žalia pieva. Keleto veiduose jau radome šypsenų, keleto rankos jau susikibo, keleto akys sužibėjo. Tas lengvas, gyvybės ir gaivos kupinas oras daugelį mūsų, daugiau ar mažiau, pildo svaigaus pavasario aromato.

Kiekvieną pavasarį laukiame, kol pražys sakura. Ji visuomet žydi nuostabiai - sprogęs nedidukas pumpuras gali padovanoti nuostabiausią dienos minutę, sekundę, akimirksnį. O pati sakura, šių stebuklingų akimirkų tinklas, dovanoja šventę savaitei, mėnesiui, metams. O gal ir gyvenimui? Trumpas, trapus gamtos grožio blyksnis, kurį įvertins tik atidžiausi... Maža japoniškos vyšnios gyvenimo šventė licėjaus kiemelyje, vykstanti visai netoli, už lango, pačioje mokyklos širdyje...

Ar Tu pažadi mums bent akimirką sustoti ir apsižvalgyti - gal jau pražydo vyšnia? Ne tik pavasario pradžioj, bet ir spalį, ir sausį; kartais neskubėti ir pasidžiaugti, kokia simpatiška bala ar juoda it anglis varna, kaip energingai sportuoja Senvagės mokiniai, o gal kokia šiandien skani bandelė su karamele; kartais nebijoti nuoširdžiai, vaikiškai nusijuokti ir tapti akimirkos žavesio dalimi.

Linkėjimai,
redaktorės

Redakcija:

Redaktorės: Eglė Burbaitė ir Beatričė Keniausytė.

Maketas: Žygimantas Stražnickas ir Rimantė Grigaravičiūtė.

Korektorės: Milda Rančelytė ir Monika Satkūnaitė.

Viršelio autorė: Dorotėja Noreikaitė.

Dailininkė: Laura Diržytė.

Padedanti mokytoja: Vida Lisauskienė.

Redakcijos nuomonė ne visada sutampa su straipsnių autorių nuomone.

Laukiame jūsų pasiūlymų adresu andai.licejus@gmail.com arba mūsų dėžėje netoli rūbinės.

Turinys

-
- 2 Redaktorių žodis**
Beatricė Keniausytė, Eglė Burbaitė
- 4 Prezidento žodis**
Lukas Vaivuckas
- 5 Tarp savęs ir savęs**
Justina Čižinauskaitė
- 6 Misija neįmanoma: 2012 m.**
Augustė Lazickaitė, Lina Sadovskaja, Milda Rančelytė
- 14 Jazz Pictures 2011**
Ieva Visockaitė
- 16 Šimtadienio interpretacija**
Tadas Šlimas
- 18 Kaip pirmoškai pavogtų knygų ieškojo**
Eidvilė Banionytė
- 21 Ką alumnai veikia visą dieną**
Ignas Krupavičius
- 22 Kaip sukurti geresnį licejų**
Karolina Panto
- 24 Kaip vaikinai „Kiemely“ tvarkėsi**
Eidvilė Banionytė
- 26 Būgnai, „Facebook“ ir matematika**
Gabrielė Satkovskytė
- 28 ...nes gyvenam, kad rašom**
Indrė Lastaitė
- 30 Saldžių sapnų!**
Miglė Povilėnaitė, Monika Satkūnaitė
- 32 Mano metai Čilėje**
Agnė Keršytė
- 35 Statistinis liceistas**
Agnė Semėnaitė, Karolina Panto, Paulė Tulevičiūtė
- 36 Geras!**
Antanas Terleckas
- 37 Apie žiemą, kuri ateina**
Gabrielė Balachninaite
- 40 Vėjo vaikas**
Gabrielė Adomavičiūtė
- 41 Tekstai**
Monika Stasytė
- 42 Ekspertai**
Ekspertijas I ir Ekspertijas II
- 43 Komiksai**
Miglė Anušauskaitė

Kaip kažkada sakė Čechovas, nėra tokio pirmadienio, kuris neužleistų vietos antradieniui. Iš tiesų, vienos dienos keičia kitas, savaitės bėga nesustodamos, ir štai nuo mano kadencijos pradžios praėjo jau keturi mėnesiai. Pats laikas aptarti tai, kas jau nuveikta, ir tai, kas dar laukia ateityje.

Džiugu, kad visi darbai, kuriuos buvau numatęs prieš rinkimus, pajudėjo lengviau, nei tikėjausi. Naujajam laisvalaikio kambariui vietoje metalo sandėlio jau ir „statytojai“ surasti, ir planas sumąstytas, ir matavimai atlikti. Tiesa, Šimtdienis kiek sulaikė darbų pradžią. Ką gi, ne viskas vyksta taip sparčiai, kaip norėtusi, tačiau trukdžių retai kada pavyksta išvengti. Taip pat

labai džiaugiuosi ir dėkoju naujajai „Kiemelio FM“ komandai, su kuria pagaliau pradėjome tvarkyti koncertinę aparatūrą - jau kuris laikas netausojamą ir apleistą, - bei inicijuojame „Kiemelio FM“ reformą, apie kurią taip pat jau senokai kalbama.

Daug diskusijų šiais metais sukėlė vykę mainai. Svarstyta apie jų prasmę ir tikslą, kalbėta, kad galbūt verta apskritai jų atsisakyti. Siekdami to išvengti nusprendėme nuo šiol vykdyti griežtesnę dalyvių atranką paremtą motyvaciniais laiškais. Tai galios ir ateinantiems antrojų mainams su KTU gimnazija, kurie turėtų vykti jau balandį. Be to, po truputį pradedu derybas su Panevėžio J.Balčikonio gimnazija. Deja, gimnazijos mokiniai dar neturi tarpmiestinių mainų patirties, todėl truputį bijo juos organizuoti. Ar visgi įsidrąsins, pamatysime netrukus.

Artėja dar pora įdomių pokyčių. Visų pirma, jau laikiu susitikimo su programuotojais, kursiančiais naująjį licėjaus interneto puslapį. Tiek puslapio turinys, tiek ir struktūra jau aptarta ir nutarta. Liko tik dizainas. Su naujuoju puslapiu turėtų ateiti ir naujas simbolis. Tik neišsigąskite – pegasas niekur neišskris, tik atrodys kiek kitaip. Po ilgų diskusijų nuspręsta, kad dabartinė jo išvaizda nelabai tinkama reprezentacijai. Tikėtina, kad kartu su naujuoju simboliu atsiras ir licėjaus spalva – mėlyna. Pastebėjome, kad ji dažniausiai naudojama mūsų atributikoje. Be abejo, galutinis žodis dėl visų pokyčių bus suteiktas jums referendume. Už iniciatyvą ir nepakeičiamą pagalbą vedant licėjų į priekį mūsų alumnai nusipelnė didžiulės padėkos.

Padėti pamatai ir licėjaus reprezentacijai viešojoje erdvėje, pradedame aktyviau bendrauti su kitomis mokyklomis. Džiaugiuosi mūsų įstojimu ir išitraukimu į Lietuvos moksleivių sąjungos veiklą, dėkoju joje dalyvaujantiems. Tikiuosi, kad pavyks eiti dar toliau – kitąmet laukia rinkimai į Lietuvos mokinių parlamentą, į kurį mėginsime deleguoti savo atstovą.

Pastebėjau, kad šiais metais licėjuje mažoka paskaitų bei svečių. Pasinaudodamas priešrinkiminiu vajumi, ketinu pakviesti populiariausių politinių partijų atstovus pristatyti savo ideologijas ir programas. Taip pat mėginu susisiekti su Jo Ekscelencija Lietuvos Respublikos Prezidentu Valdu Adamkumi - paprašyti pasidalinti su mumis patirtimi ir nuomonėmis apie Lietuvą.

Dienos bėga beprotiškai greitai, tačiau tikiu, kad kol ateis laikais man užleisti savo vietą, būsiu pateisinęs Jūsų viltis. O kol kas – sekite naujienas. Nežinia, kas gali nutikti. :)

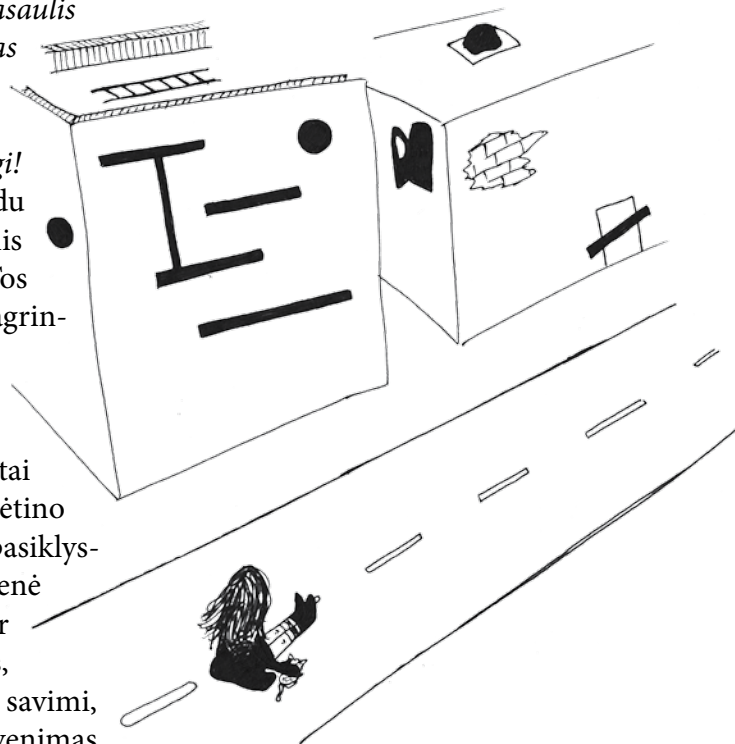
Lauros Diržytės nuotrauka

Statistika sensta greičiau nei Šumacherio bolidas aplekia trasos ratą, vadovėliai taip pat nebesugeba atspindėti neegzistuojančių šiuolaikinių tiesų, žmonių populiacija kasdien didėja, o nesunaikinami Crocs'ai užkariauja sąvartynus kartu su neperdirbtomis plastikinėmis pieno pakuotėmis. Štai ir visas šiuolaikinio žmogaus šiuolaikinis pasaulis. Visko perpildytas, bet tuo pačiu tuštesnis nei bet kada anksčiau. Nes šiuolaikiškumas - tai ne vertybės ar naujovės atviras požiūris, o nesenstanti mada, nusitaikiusi į banknotus ir monetas Tavo nutrintoj piniginių. Šiuolaikiškumas - tai bulimija ir anoreksija, kumščiai ir kraujas, kokainas padirbtoje „Louis Vuitton“ rankinėje ir brangus tėvo automobilis prie naktinio klubo, „Adidas“ sportinis kostiumas ir dar nepamirškime madingų akinių, kurie bet kurį žmogų paverčia inteligentijos atstovu. O šiuolaikiškumo viršūne galime laikyti keiksmazodžių pilnus „Facebook“ būsenos atnaujinimus, parašytus pradinuko, kai smegenėlės paveiktos didelio alkoholio kiekio, o judesių koordinacija jau pasiekusi Jackie Chan'o lygį. Esu beveik įsitikinusi, kad skaitydami skaičiuojate savo šiuolaikiškus draugus, tuo tarpu suvargusi senamadiška visuomenės dalis, ta pati, kuri dar turi gėdos jausmą, meldžia žemę prasiverti. Bet kur jau čia! Žemė - įnoringa ledi ir taip lengvai Tu jos nepašokdinsi. Tačiau ne apie žemę aš čia, o apie šiuolaikiško žmogaus paklydimus.

Pavadinkime mūsų tūlą šiuolaikinį žmogų Mantu, teatleidžia man visi bendravardžiai liceistai. Mantas - pareigingas žmogus. Kai nuotaika neblogo, į darbą nueina, šunį kartą per mėnesį pašeria, nuo kompiuterio net dulkes nubraukia, o naujienų portaluose rusiškais keiksmazodžiais ir laužyta lietuvių kalba lietuvių gina. Ir merginas Mantas myli, tik ne gėlėmis ir saldainiais, bet kumščiais ir riksmiais. O ką? Irgi meilė, tik šiuolaikiška! Tik bėda, kad ne visi Manto pasauly tokie jau šiuolaikiški. Yra ir kitokių, retų iškasenų, kaip gintaras su inkliuzais, tik jie jau ne „lygis“, o tikra rykštė šiuolaikiškam Mantui. Viena iš tų rykščių šalia Manto - gyvenantis tūlas senamadiškas Antanas, kuriam ir žolė žalesnė, ir nosis nesulaužyta, ir teisės dar neatimtos. Net Antano žmona dar durimis netrenkė! Nesupranta Mantas, kaip čia pasaulis viską sudėliojo, kad tam atsilikėliui Antanui geriau gyvenimas einasi. Tik neilgai trukus išganinga mintis ir pas Mantą atėina: taigi vagys visada gerai gyvena ir myli juos visi! Štai ir atsakymas! Ne Antano gyvenimas teisingas, o pirštai pono ilgi!

Negi nepažįstama situacija, mielas liceiste? Du žmonės, du skirtingi pasauliai sukurti remiantis skirtingomis moralinėmis normomis: vienos jų šiuolaikiškos, o kitos senamadiškos. Tos senamadiškos normos, kurios turėtų būti visuomenės pagrindu, veikiamos šiuolaikinės dinamikos virsta ekstremumu ir yra paskandinamos dezinformacijos liūne. Ir kurgi čia slepiasi problemos šaknys? Ar tai šeimos auklėjimo spragos, ar mūsų beribės teisės be pareigų? Mano manymu, tai tėra išsigandusio žmogaus atspindys. Šiuolaikinio apgailėtino žmogaus, kuris jau būdamas vienišas, bijo likti vienas, bijo pasiklysti neegzistuojančioje minioje. Vargšė senamadiška visuomenė su lašeliu altruizmo kasdien yra užtvindoma hedonizmo ir šiuolaikiškų žmonių, naujųjų medijų skleidžiamos žinios, kad gerą gyvenimą gali gyventi tik tada, kai rūpiniesi tik savimi, Tavo dienvakrė yra užpildyta vakarėliais, o socialinis gyvenimas pilnavertis tik tada, kai pažįstamų ratas „Facebook“ peržengęs šešių šimtų (gal tūkstančių?) ribą. Ir kaip atlaikyti tokį srautą informacijos, jeigu nuo gimimo nesi sustabarėjusių konservatoriškų pažiūrų? Ogi tapti pasiklydusiu šiuolaikiškumo pavyzdžiu. Šiuolaikinis žmogus yra pasiklydęs tarp savo mąstysenos užkaborių, realaus pasaulio žiaurumo ir baimės šešėlių. Jis pasiklydęs tarp savo vienišumo baimės ir noro būti išgirstam bei suprastam. Jis pasiklydęs tarp savęs ir savęs.

Kiekvienai mokytojai kasmet pritaikoma kuo nors išskirtiniu. Antrieji metai, be Mediumo, įsimena dar ir tuo, kad pavasarį reikia pristatyti prašymus su mokomųjų dalykų pasirinkimais. Kaip rodo daugybės praėjusių kartų patirtis, tai nėra taip lengva, kaip atrodo iš pirmo žvilgsnio.

Dauguma 11-os klasės laukia kaip išganyto, kai galės „numesti“ nepatinkančius dalykus ir atsidėti įdomiesiems. Bėda tik ta, kad pasirinkdamas dalykus pasirenki ne tik pamokas, bet ir kryptį, pagal kurią vėliau rinksiesi studijas.

O pasirinktos studijos – kelias į išsvajotąją profesiją. Taigi mokomųjų dalykų pasirinkimas iš dalies yra gyvenimo kelių pasirinkimas. Atlikus trečiųjų ir ketvirtųjų apklausą*

paaikškėjo, kad ne visi jau dešimtoje klasėje žino, ko nori: 42,5% trečiųjų ir net 78,8% ketvirtųjų bent po vieną kartą keitė

pasirinktus dalykus. 3 atvejais iš 4 dalyko buvo atsisakyta arba jis buvo pa-

keistas į kitą. Dažniausiai toks sprendimas buvo priimamas dėl to, kad

dalykas nepatiko, nebuvo įdomus ar jo tiesiog nereikia. Nenuostabu, juk

11-oje klasėje kai kurie pateikiami dalykai yra visiškai nauji, kurių anksčiau

nebuvo, pavyzdžiui: psichologija, filosofija ar teatras. Beje, trečiųjų bei

ketvirtųjų jau galvoja apie egzaminus, tad nieko keisto, jog norisi daugiau lai-

ko skirti tiems dalykams, kurių egzaminus laikys ar kurie šiaip įdomūs, bet dėl

per didelio valandų skaičiaus tiesiog nespėja. Dar viena priežastis – nepatogus

tvarkaraštis. Kai tris „langus“ reikia laukti aštuntos pamokos, turi pakankamai lai-

ko apsvaistinti, ar laukti verta. Didžioji dauguma apklaustų ketvirtųjų nurodė, kad

pasirinkto dalyko reikės stojant. Tačiau keičiasi interesai, keičiasi ir pasirinkimai.

Po visų padarytų pakeitimų 84% apklaustųjų patenkinti savo susidarytų

planu, bet tai nebūtinai reiškia, jog jie visi įsitikinę, kad teisingai pasirinko.

Šiek tiek daugiau nei pusė apklaustųjų vis dar abejoja savo pasirinkimu, tačiau

dauguma neketina nieko keisti. 17,5% trečiųjų ir ketvirtųjų sutinka, kad in-

formacijos apie būsimas pamokas, modulius, profesijas, studijas ir universitetus

trūko, nors pasirinkimus lėmė ne tik dalyko reikalingumas, bet ir mokytojai, jų

patarimai.

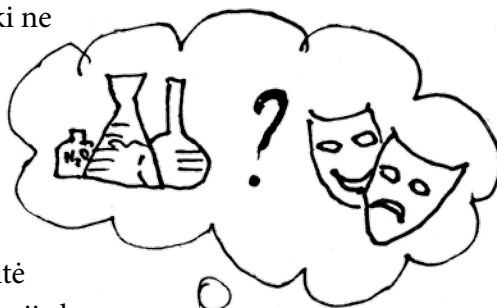
Pasirinkti mokomuosius dalykus sunku, bet įmanoma. Jei tinkamai ap-

svaistai, ar tau dalykas patinka, ar mokytis jį dvejus metus nebus kančia ar laiko

švaistymas, jei pasidomi universitetais ir jų siūlomomis studijų programomis, jei neper-

vertini savo jėgų, tai, greičiausiai, renkiesi teisingai. Visiems, anksčiau ar vėliau, tenka apsispręsti, nes, mielas

antroje, niekas geriau už tave patį nežino, ko nori tu.

Karolinos Panto iliustracija

* Apklausos metu buvo apklausti 139 licejaus mokiniai: 73 trečiųjų ir 66 ketvirtųjų. Įvardyti pamokų pakeitimai buvo vykdomi nuo vasaros prieš 11-ą klasę. Apklausa vykdyta 2012 m. dvi paskutines sausio savaites.

Stoti ar nestoti į TB, štai kur klausimas!

Tikriausiai tai galėjo būti vienas iš tų reklaminių straipsnių, skatinančių dešimtokus pasirinkti Tarptautinį bakalaureatą kaip geriausią akademinę programą Lietuvoje. Arba stereotipinis stereotipiškai verkšlenančio TB-ko skundas apie bemieges naktis, kavą ir *deadline'us*. Parašydama tokį straipsnį, sumažinčiau stojančiųjų į TB skaičių, patvirtinčiau tarp antrojų sklandančius „neturėsi gyvenimo“ tipo mitus, tačiau tikriausiai nepadėčiau apsispręsti nė vienai abejojančio antroko sielai. Atsiprašau iš anksto, bet, deja, tai nebus straipsnis apie liūdną TB-ko likimą. Norėčiau pasiūlyti (itin subjektyvų) dešimtoko, kuriam puikiai tiktų TB programa, paveikslą ir pakviesti kritiškai, bet su trupučiu humoro paanalizuoti Tarptautinio bakalaureato programą.

X, dešimtojo, tinkančio mokytis TB programoje, paveikslė analizė

Išvaizda. X - tradicinis europietis/azijietis/juodaodis, neturintis jokių išskirtinių bruožų, nes gera išvaizda nė kiek nepalengvina mokymosi Tarptautiniame bakalaureate proceso.

Akademiniai pasiekimai. Mūsų dešimtokas gali pasigirti puikiomis anglų kalbos žiniomis arba motyvacija tobulinti savo rašymo/skaitymo/kalbėjimo anglų kalba įgūdžius. Abu tipai yra sveikintini ir paprastai puikiai prisitaiko prie naujos programos (tiesa, antrajam tenka įdėti daugiau pastangų). Puikių X akademinių pasiekimų priežastis – gamtos dovanoto talento ir įdėto darbo kombinacija. Svarbiausia yra tai, jog X numano savo studijų kryptį ir sugebės prireikus pasirinkti šešis mokomuosius dalykus: tris aukštesniojo HL lygiu (6 savaitinės pamokos) ir tris žemesniojo SL lygiu (4 savaitinės pamokos).

Popamokinė veikla/pomėgiai. Tarptautinio bakalaureato programos išskirtinumas – CAS (creativity/action/service) veikla. X mėgsta socialinę veiklą: jis muzikuoja/šoka/piešia, yra savanoris, aktyvus mokyklos bendruomenės narys (organizuoja/dalyvauja renginiuose, savivaldoje) arba ieško progos ir norėtų tokiu būti. Jis tiki, jog ne tik akademinės žinios, bet ir užklasinė veikla yra labai svarbi mokinių ugdymo proceso dalis.

Charakterio savybės. Visų pirma, X turi charakterį. Jis užsispyręs žmogus, mokantis išsikelti bei siekti tikslų. Niekas niekada nėra matęs X burbant arba verkšlenant. Jis turi valios ir moka prisiversti dirbti neatidėliodamas darbų kitai dienai. Kertinė X asmenybės savybė – mokėjimas planuoti bei produktyviai panaudoti savo laiką.

Ateities planai. Tikėtina, jog X planuoja studijuoti užsienyje, todėl nori pasiruošti studijoms anglų kalba. Jeigu X neketina studijuoti užsienyje, tuomet jam tiesiog priimtina TB mokymo filosofija: jis nori kryptingai mokytis pagal sudarytą profilį ir nebijo rizikuoti (TB egzaminų rezultatų konvertavimo sistema vis dar nėra labai palanki stojantiems Lietuvoje). TB-kų mokymosi tvarka dažnai primena studentų: pradedant pamokų trukme ir baigiant ilgalaikėmis užduotimis, todėl Tarptautinis bakalaureatas skirtas X, žiūrintiems į ateitį. Tiems, kurie siekia lengviau integruotis universitetuose.

Džiaugiuosi, jog keli išmintingi žmonės man laiku paaiškino vieną labai subtilų dalyką: TB ne geresnė, o paprasčiausiai kitokia mokymosi programa. Mitai apie bemieges naktis, energetinius gėrimus bei krūvas rašto darbų – individualių problemų (atidėliojimo, *nolifinimo*, užklasinės veikos pertekliaus) rezultatas. Tačiau neišsigąskite, teorija dažnai gerokai prasilenkia su praktika. Vos keli TB-kai yra apdovanoti visomis X savybėmis. Kitiems, deja, trūksta kruopštumo ar atsakingumo. Treti – lyg bitės darbininkės, užsiėmę begalybe užklasinės veiklos ir vos besuranda laiko lankyti pamokas. Nepriimkite visų mitų ir net šio straipsnio „už gryną pinigą“. Mano patarimas – jei svarstote, jei patinka, tuomet nepabijokite surizikuoti ir priimkite šį iššūkį.

Apie TB iš pirmų lūpų

Aš į TB atėjau ganėtinai spontaniškai. Savaitę prieš stojimo egzaminus, netyčia nugirdusi iš draugo apie Tarptautinį bakalaureatą (kaip egzotiškai ir įdomiai šis pavadinimas man tuomet skambėjo!), susiradau kalną informacijos internete ir įnikau skaityti. Po keleto dienų įnirtingo „googl'inimo“ TB man pasirodė be galo įdomi ir priimtina sistema, todėl pasiryžau. Draugai gąsdino ir dainavo dainas, tačiau visgi nuėjau laikyti egzaminų. Ir savo pačios nuostabai – įstojau. Iš pradžių mane apėmė džiaugsmas, tačiau suabejojau: galbūt draugai teisūs? Gal įstojusi į TB atsisveikinsiu su savo gražiausiais jaunystės metais? Tik ramus mamos balsas nuramino ir gražino į savas vėžes. Taip ir atsidūriau licėjaus TB1 klasėje. Ar gailiuosi? NE. Nors užduotys kartais (ypač matematikos HL grupėje) ir priverčia pasukti galvą, tačiau koks džiaugsmas visgi apima galiausiai įveikus užsispyrusią matricą! TB, kaip geras draugas, kartais griežtai pabardamas ar šiek tiek paspausdamas, stumia mane pirmyn – mano gražios ateities ir šviesių horizontų link. To, ką sakau, nepriimkite „už gryną pinigą“. Tačiau te jūsų taip pat nesuklaidina ir mokykloje slankiojančios išvargusios TB-kų fizionomijos (atskleisiu paslaptį. Kai kurie jų naktimis žiūri serialus ar žaidžia *Sims'us/Tetrij*). Pasirinkti TB ar ne – apsispręsti galite tik patys. Prieš pasikliaudami baisiomis istorijomis apie TB-kus, susiraskite visą informaciją – išklauskite TB-ką (tik nesileiskite jo apgaunami. Mes mėgstam pajuokauti), paklauskite mokytojų, „pagooigl'inkite“. Tik susiradę visą informaciją, po to ramia širdimi galėsite padaryti sprendimą ir neteks jums verksti krokodilo ašaromis.

Dina Alytė, TB1

To be or do IB? Iš tiesų, klausimas, ar rinktis Tarptautinį bakalaureatą iškyla kiekvienais metais ir kiekvienas turi nuspręsti pats. Aš pati vis dar negaliu atsakyti, ar vertėjo rinktis TB. Galiu tik patvirtinti, kad tikrai daug naktų neįsimiegojau, daug dirbau. Rezultatas: išmokau rašyti didelės apimties darbus, pripratau prie angliškų vadovėlių, turėjau galimybę mokytis ir daug sužinoti apie psichologiją, kurią dabar studijuojau, įstojau į gerą universitetą. Tiesa, įstojimui būtų užtekę ir nacionalinės programos. Dešimtokams tiesiog siūlau atsakyti į kelis klausimus, kurie padės suprasti ar verta eiti į TB:

- Ar TB mokomi dalykai bus tvirtas pagrindas tolesnėms studijoms?
- Ar daug laiko nori skirti užklaseinei veiklai ir savo pomėgiams (tinginystė neturėtų būti priežastis, miegas dešimtoke)?
- Iš kurios programos žmonės lengviau įstoja į tavo norimą specialybę?
- Ar esi pasiruošęs visiškai programos permainingai, kuri iš pradžių gali pasirodyti visiškai nesuvokiama bei reikalauja daug individualaus darbo?

Ir pabaigai. Jei norėsi, laiko sau ir draugams rasi ir TB, ypač antrais metais, kai priprasi prie trumpo miego ir išmoksi darbus padaryti paskutinę naktį. Cha. Aš nejuokauju. Beje, kai kurie žmonės tiesiog sutverti TB, o kiti tiesiog daug dirba.

Alvita. Baigus TB 2011 metais, studijuoja University of York

Iš pradžių į TB stoti visai neplanavau ir į stojamuosiusėjau tiesiog norėdama išbandyti savo jėgas, tačiau galiausiai išėjo taip, jog dabar esu viena iš mūsų ne itin gausaus TB-kų būrelio licėjuje. Kartais pradedu gailėtis, jog čia įstojau (dažniausiai besimokydama naktį), tačiau kartu ir džiaugiuosi, nes TB programa labai skiriasi nuo nacionalinės ir ugdo tokias mokinio savybes kaip aktyvumas, atsakingumas, organizuotumas, komunikabilumas bei daugybė kitų. O svarbiausia, mano nuomone, yra tai, jog mokymdamasis TB tampi daug ištvermingesnis! Reikia tiesiog stengtis planuoti savo laiką ir neatidėlioti visko paskutinei valandai, kaip daugelis mėgstame... Nors mokausi čia dar tik pirmus metus, jau jaučiuosi įgijusi labai daug patirties ir per likusį laiką tikiuosi jos įgauti dar daugiau! Dėl stojimo į TB abejojantiems antroks linkiu nebijoti ir pabandyti, juk jeigu tikrai labai labai nori, gali viską suspėti!

Jeva Visockaitė, TB1

Lauros Diržytės iliustracija

Apie TB galvojau jau labai seniai ir priežastys, dėl kurių norėjau išbandyti šitą programą, visą laiką keitėsi. Iš pradžių aklai tikėjau, kad TB pagerins šansus stojant į JAV/JK universitetus, po to galvojau, jog šiaip įgysiu daugiau žinių ir geriau pasiruošiu tolimesnėms studijoms, o galiausiai tiesiog supratau, jog nebeįsivaizduoju savęs nacionalinėje programoje. Taip, taip, aš irgi girdėjau visus tuos mitus apie bemieges naktis ir neįmanomai sunkią akademinę programą. Ir galiu pasakyti, jog mokytis nėra lengva ir tenka panaktinėti truputėlį, bet šiuo atveju kaltas laiko planavimo įgūdžių nebuvimas, su kuo iš esmės būsime TB mokiniams ir reikia kovoti. Galima arba kovoti su savimi, keisti mokymosi stilių arba labai gerai išmokti dramos įgūdžių, įsijausti į aukos amplua ir nuolat skųstis, į kiekvieną sakinį įterpant raidžių junginį „TB“. Galvoju, jog kiekvieno sėkmė TB programoje priklauso nuo to, kaip jis sugeba susitvarkyti su savimi. Matyt, dėl to man čia (nors ir nėra lengva) labai labai patinka. Visgi geras iššūkis.

Paulius Urbonas. Pagal TB programą mokosi Šiaulių Didžvario gimnazijoje

Tikslinės grupės: kas tai?

Dar viena licėjaus ypatybė – tikslinės grupės. Šiose grupėse mokiniams suteikiama galimybė mokytis patinkantį dalyką - lietuvių kalbą, matematiką ar istoriją - plačiau. Kodėl verta ar neverta rinktis tikslinę grupę, kokių sunkumų kyla ir kokia yra tokio mokslo nauda? Į šiuos klausimus geriausiai atsakyti gali patys tikslinių grupių mokiniai, tad apie tikslines grupes – iš pirmų lūpų.

Taigi trečiojų bei ketvirtųjų, pasirinkusių tikslines grupes, šį kartą klausiamo:

- Ar rinktis tikslinę grupę nusprendei vos apie ją sužinojęs(-usi)?
- Tikslinės grupės pliusai ir minusai.
- Ar planuoji rinktis su tuo dalyku susijusią studijų programą?

$$f(x) = Q +$$

Trečiojų nuomonės

Greta, matematikos tikslinė grupė

Sužinojusi apie tikslinę grupę ją rinktis nusprendžiau tikrai ne iškart. Ilgai dvejojau, kol apsisprendžiau. Iš pradžių atrodė, kad man ten bus per sunku, nes susirinks daug daugiau už mane mokantys mokiniai. Tačiau galiausiai nusprendžiau, kad verta bent jau pabandyti. Tikrai nenusivyliau - ten nėra taip beprotiškai sunku, kaip įsivaizdavau pernai pavasarį.

- + Daugiau naujos informacijos, naujų uždavinių sprendimo metodų.
Įvairesni uždaviniai, kurie verčia daugiau galvoti ir labiau išlavina mąstymą.
Klasėje mažiau žmonių, kiekvienas gali gauti daugiau mokytojo dėmesio.
- Namų darbų darymas užima daugiau laiko nei seniau.
Pamokose tenka sunkiau dirbti.
Sunkiau iš atsiskaitymų gauti gerą pažymį.

Dar nežinau, ką konkrečiai norėčiau studijuoti, bet, manau, gilesnės matematikos žinios tikrai pravers.

Rimantė, lietuvių kalbos tikslinė grupė

Kai sužinojau apie tikslinės grupės egzistavimą ir galimybę ją pasirinkti, pagalvojau, jog tai tikrai šauni idėja. Tačiau abejoju: galbūt tam dalykui nesu pakankamai gabi ar pakankamai motyvuota mokytis? Galų gale, kai atėjo laikas rinktis, mane paskatino draugė.

- + Mažesnė grupelė, susidedanti iš mėgstančių dalyką ir žingeidžių mokinių.
Kitoks mokinių ir mokytojos požiūris į dalyką. Klasėje mažiau žmonių.
Dalykas dėstomas ne „sausai“, siejamas su gyvenimu.
- Daug mokymosi medžiagos.
Spaudimas iš kitų mokinių bei dideli mokytojos reikalavimai.
Dažnai grupelės žmonės būna skirtingi ir reikia priprasti prie jų, toleruoti juos.

Ne, tiesiogiai savo gyvenimo su lietuvių literatūra siėti neketinu, bet šios pamokos man jau davė daug naudos.

Rugilė, istorijos tikslinė grupė

Nors tai nebuvo labai greitas apsisprendimas, apie galimybę mokytis tikslinėje grupėje svarsčiau vos apie ją sužinojusi. Istorija - dalykas, kuriuo labai žaviuosi, tad norėjosi pasinaudoti proga mokytis daugiau nei siūlo įprasta mokyklinė programa. Kai kurie reikalavimai, pvz.: kursinis darbas, kėlė šiek tiek nerimo, tačiau po pusmečio galiu drąsiai pasakyti, kad nesigailiu dėl tokio pasirinkimo.

- +** Didžiausias tikslinės grupės plusas - sąlygos mokytis daugiau nei reikalauja programa. Taip pat labai smagu, kad dirbama su maža žmonių grupe - taip daug lengviau reikšti mintis, diskutuoti. Reikiamybę rašyti kursinį darbą (nors jis ir šiek tiek gąsdina) irgi vertinu teigiamai. Tai tarsi savotiška praktika prieš tokių darbų rašymą universitete.
- Minusų rasti, žinoma, sunkiau. Akivaizdu, kad tenka daryti daugiau nei pasirinkus įprastą A kursą: skaityti knygas, ruošti pristatymus, rašyti kursinį, bet kai domiesi dalyku papildomas darbas nėra toks baisus dalykas. Tad be to, kad kartais labai norėtusi išvengti visų šių užduočių, vargu, ar galėčiau dar ką nors išskirti.

Bent jau dabar savo ateities sieti su istorija visai neketinu.

Ketvirtokų nuomonės

Arūnė, istorijos tikslinė grupė

Nusprendžiau pasirinkti iškart, kai sužinojau apie tokią galimybę. Visą laiką man buvo įdomi istorija (turbūt iš dalies todėl, kad abu tėvai istorikai). Visuomet žiūrėdavau gerus istorinės dokumentikos filmus per televiziją ir laisvalaikiu skaitydavau istorines knygas, tad nors dar nesu tikra dėl to, ar ateitį siesiu su istorija, man tai visada buvo, yra ir bus įdomiausias ir mieliausias mokslas. Todėl kažkaip net nesvarsčiau, kai sužinojau apie tikslinę grupę - užsirašiau ir tiek.

- +** Mažai moksleivių klasėje ir visiems jiems įdomus mokomas dalykas, todėl daug įdomiau pamokoje, jei kyla diskusija, ar šiaip pasišnekėti
Per pamokas mokomės ne tik „sausą“ vadovėlinę medžiagą – atvirkščiai: daugiau dėmesio skiriam įvykių priežastims ir smulkioms detalėms;
Mokytojas su mumis bendrauja laisvai ir galim pasikalbėti ne tik apie einamą dalyką;
- Reikia skirti daugiau laiko, nes turime skaityti knygas ir rašyti kursinį darbą (bet čia turbūt nieko keisto, nes visgi tikslinė grupė).

Šiuo metu ateities su istorija sieti neketinu.

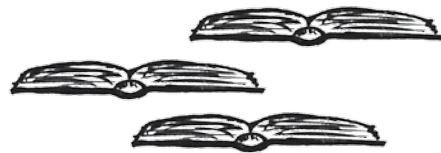

Tadas, lietuvių kalbos tikslinė grupė

Lietuvių kalbos tikslinę grupę (kaip ir visus pasirinkimus) išsirinkau gana prieš galutinį terminą.

- + Grupelės žmonės ir dydis;
Įdomi patirtis dirbant netradiciniu formatu;
Susitikimai su įdomiais žmonėmis;
Suvokimas, jog tikrai nesi protingiausias pasaulyje;
Jei netingi daryti - kursiniai darbai;
Išplečia minčių, susidomėjimo laukus.
- Nėjimas su savo gerais draugais, bendraklasiais į lietuvių kalbos pamokas kartu; visgi, didelė tikimybė, jog kitais metais jau nebebūsit bendraklasiais iš viso.
Visi susirinkę turi gana tvirtą savo nuomonę, todėl gali pasitaikyti ginčų ar konkurencijos. Tačiau ilgainiui „apsišlifuoti“.
Draugai gali šaipytis, kad esi labai gabus ar panašiai.

Ne. Prieš ateidamas į grupę apie tai net nesvarsčiau. Pabuvęs pusantrų metų vis dar neketinu, tačiau jau esu apie tai pamąstęs. Grupė padėjo suprasti, kad tikrai esu humanitaras ir kad humanitarinės diskusijos gali būti ne ką mažiau įdomios ir naudingos nei „praktiškesni“ mokslai.

Elžbieta Gradauskaitė, matematikos tikslinė grupė

Tai, kad bandysiu patekti į šią grupę, nusprendžiau iš karto apie ją sužinėjusi, nes man visada patiko matematika ir žinojau, kad ateityje jos prireiks. Nebuvau tikra, ar būsiu pajėgi mokytis tokiu lygiu, bet tada pamąsčiau, kad jei jau mane į ją priima (na, bent mūsų kursui reikėjo eiti į pokalbį su direktoriumi ir matematikos mokytoju - išrinko tik gerai mokančius tą dalyką ir motyvuotus), tai tikrai verta pabandyti. Be to, matematikos mokytojas pabrėžino rinktis šią grupę, sakė, kad jei bus per sunku, visada galėsiu išeiti.

- + Mokymosi tempas. Per pamoką spėjau išspręsti daugiau uždavinių, nebegaistama daug laiko aiškinimui (ypač tokių dalykų, kuriuos mokėmės anksčiau). Taigi pamokos produktyvesnės, mažiau monotoniškos.
Platesnis ir gilesnis kursas. Tai, ką mokomės, mums praverčia ir dabar (pvz.: olimpiadose ir ne tik matematikos!), pravers ir ateityje (pvz.: vasarą prieš universiteto pirmą kursą nereiks mokytis matematikos kurso, kurio nėra programoje (studijuosiantiems užsienio universitetuose)).
Programos lankstumas. Šioje grupėje mes patys galime pasirinkti, ką mokytis. Galime bet kada paprašyti mokytojo, kad per pamokas paaiškintų tas temas, kurios mums įdomios ar reikalingos.
- Mokymosi tempas. Natūralu, kad mokantis platesnę programą skiriama mažiau laiko temų išaiškinimui. Taigi dažnai lieka neaiškumų, kuriuos vėliau reikia aptarti su grupės draugais ar su pačiu mokytoju asmeniškai.
Nutolstama nuo mokyklinio kurso. Skiriame mažiau laiko mokyklinio kurso mokymuisi. Spėjau, kad A kursą besimokantiems liceistams paprastą, primityvų uždavinį iš matematikos VBE išspręsti būtų paprasčiau nei mums – jie ir atliktų tai greičiau, ir tiksliau aprašyti sprendimą. Tiesiog A kurso mokiniai prie tokių uždavinių pratę, o mes ne.
Vertinimo sistema. Devintukas tikslinėje grupėje neprilygsta devintukui A kurse. Mokytojas tai supranta ir stengiasi mums pakelti pažymius, įvesti koeficientus, tačiau vis tiek pastangų ir darbo kiekis neprilygsta pažymiai.

Ne visai. Studijuosiu chemiją. Vis dėlto matematiką tikrai mokysiuos ir įgytos žinios pravers.

Licėjaus direktorius **Saulius Jurkevičius** taip pat sutiko atsakyti į keletą klausimų apie tikslines grupes.

Kaip gimė idėja kurti tikslines grupes?

Idėja kilo todėl, kad licėjuje būtų sudarytos sąlygos mokiniams, kurie nuoširdžiai domisi tam tikromis mokomosiomis disciplinomis, galėtų jas mokytis išsamiau ir giliau nei reikalauja vidurinio ugdymo programa. Tikslinėse grupėse turi rinktis bendraminčiai, kuriems platesnis mokymasis yra ne tik savo gabumų realizavimas, bet ir siekis pasirinktą mokomąjį dalyką pažinti visapusiškai. Šiuo metu licėjuje yra lietuvių kalbos, istorijos ir matematikos tikslinės grupės. Ypač svarbu, kad mokiniai aiškiai suprastų mokomųjų dalykų programų skirtumus ir darytų prasmingus pasirinkimus. Taip pat mokytojai ugdymo procese turi neperžengti konkrečios programos reikalavimų. Pakanka mokytis išplėstiniu kursu mokomąjį dalyką, kad gerai išlaikytum valstybinius egzaminus. Tam mokytis tikslinėje grupėje nėra būtina. Pagrindinis kriterijus, pasirenkant tikslinę grupę, yra noras ir gebėjimas mokytis daugiau, išsamiau ir intensyviau.

Kodėl būtent lietuvių kalba, istorija ir matematika?

Todėl, kad kitų dalykų mokytojai tiesiog dar nepasisiūlė kurti tikslinių grupių. Viena iš licėjaus tolimesnės raidos krypčių yra ta, kad ateityje būtų visų mokomųjų dalykų tikslinės grupės. Manau, kad mūsų mokykloje privalėtų būti ir gamtos, ir užsienio kalbų, ir informacinių technologijų tikslinės grupės. Nuolat raginu mokytojus pradėti kurti tokias grupes. Tik tokiu būdu galėtume sudaryti visiems licėjaus mokiniams plačias galimybes realizuoti savo gebėjimus. Be to, šių grupių buvimas išskiria licėjų iš visos Lietuvos švietimo sistemos ir aiškiai parodo aukštesnio mokymo(si) lygį.

Tad kuo vis dėlto išsiskiria tikslinė grupė ir kokie mokiniai turėtų ją rinktis?

Pagrindinis kriterijus atrenkant mokinius į šias grupes yra mokinio domėjimasis konkrečia disciplina. Jeigu nuolat skaitai įvairią grožinę literatūrą, domiesi istoriniais straipsniais ir viešojoje erdvėje vykstančiomis istorinėmis diskusijomis, sprendi daugiau uždavinių ir patinka dalyvauti olimpiadose, tada reikėtų rinktis tikslinę grupę. Taip pat jeigu matai, kad vidurinio ugdymo programa yra per paprasta, o norėtum ir galėtum daryti daugiau nei daroma pamokose. Licėjus suteikia unikalią galimybę mokytis tikslinėje grupėje, kuri suburia bendraminčius ir suteikia galimybę tobulėti bei visapusiškai atsiskleisti konkrečioje disciplinoje.

Karolinos Panto iliustracija

Gruodžio 16-tos žvarbų vakarą po sunkios darbo savaitės į aktų salę sugužėjo daugybė darnios licėjaus bendruomenės narių: mokytojų, mokinių, taip pat ir svečių, ištroškusių gyvos muzikos bei jaukaus pasisėdėjimo klegančių draugų būrelyje. Taip, jie visi susirinko į ne pirmus metus vykusį ir licėjaus tradicija tapusį renginį „Jazz Pictures“. Kaip ir ankstesniais metais, taip ir šiais renginys apstulbino klausytojus ne tik jaukia atmosfera, bet ir dalyvių gausa bei geros muzikos kiekiu. Ant grindų ištiesti spalvingi kilimai, netvarkingai išmėtyti sėdmaišiai, garuojančią arbatą ir trapius sausainėlius dalijantys besišypsantys mokiniai – štai kas sukūrė tokią jaukią atmosferą, kurioje skambėjo gitarų ir pianino akordai, darnūs dainininkų balsai ir malonūs pašnekesiai bei dažnai salę perskrosdavęs nuoširdus juokas...

Dainų skambėjo daug: renginys truko apie tris valandas, tačiau nuobodulio žiūrovų veiduose nebuvo matyti. Įvairūs muzikantai lipo į sceną parodyti savo talentų. Turbūt niekas negalėtų paneigti, kad licėjuje talentingų žmonių - gausybė! Pasirodė mokiniai iš visų licėjaus kursų, į sceną užlipti išdrįso net matematikos mokytojas Tomas Šiaulys, kuris pasirodė kartu su pirmokų būriu! Širdį glostė senos, visiems gerai žinomos dainos, tačiau buvo galima išgirsti ir naujausių muzikinių kūrinių. Dainavo ir visų mylima *eks'ų* grupė „AugaLai“, kuri atliko jau hitu tapusią ir gerbėjų labai mėgstamą dainą „Radiatorius“. Kad žiūrovai taip pat įsitrauktų į veiksmą, renginio metu muzikos mokytojas Ričardas Jankauskas suplojo kelis ritminius pratimus, kuriuos salė turėjo pakartoti kuo tiksliau. Klausytojai šią užduotį įveikė gan sėkmingai! Kai kurie, skambant smagiai muzikai, salėje trypė *lindy hop'o* žingsniu! Žodžiu, renginyje nestigo geros, kokybiškos muzikos, netikėtų improvizacijų, smagių šokių, karštos arbatos bei puikios nuotaikos!

Eidvilė Banionytė

„Šių metų „Jazz Pictures“ man patiko tuo, jog buvo daug ir įvairaus stiliaus muzikos, renginio pavadinimas neatspindėjo to, ką tą vakarą galėjome išgirsti. Džiaugiuosi, jog ant scenos užlipti išdrįso ir pirmakursiai, vedini savo charizmatiško mokytojo Šiaulio.

Džiugu matyti savo malonumui muzikuojančius ir kitiems malonias emocijas teikiančius atlikėjus, te muzika išlaisvina jumyse slypinčius velniūkščius! :)“

Jeva Kasperavičiūtė

„Manau, kad numerių buvo mažokai, o arbata labai toli, bet Jazz Pictures vis tiek man yra maloniausias renginys licėjui!“

Marija Blažytė

„Kaip ir kiekvienais metais, man tai buvo vienas jaukiausių ir įdomiausių licėjaus renginių. O šais metais dar buvau nustebinta atlikėjų kokybiškumo - visi dalyviai kūrė malonią atmosferą, kuriai labai tiko darbščiųjų padėjėjų salės gale ruošiama abata ir sausainiai... Žodžiu, tikrai gera prisiminti, nieko blogo negalėčiau pasakyti. :)“

Tomas Šiaulys

„Oi... Tikrai seniai buvo. Na, kaip visada, džiaugiuosi ir didžiuojuosi, kad toks renginys apskritai egzistuoja licėjuje. Kitose mokyklose apie tokio pobūdžio renginius net nesvajojama, pavyzdžiui, ten, kur pats mokausi (ne, aš baigiau ne licėjų). Dalyvių gausa ir skambesio įvairumas irgi džiugina. Nors, jei gerai suprantu, Jankausko kūrybinių užduočių atsiskaitymai parodė, kad ne viską pamatėme. Man asmeniškai vakaro vinis buvo alumnų ir „AugaLų“ jungtinis improvizacinis pasirodymas. Įdomu, kad Tomas prie grupės prisijungė likus tik 30 minučių iki renginio, o Paulius sužinojo, kad groja grupėje, tik jau paties pasirodymo metu. Tokio renginio linkėčiau ir kitais metais. Džiazas yra jėga!“

Augusto Gornatkevičiaus nuotraukos

– Rimante, dar grįši namo?

– Ne, šiandien jau buvau.

Šaunus Mediumas ir įvairios nuogirdos sukūrė gerą pagrindą trečiokų Šimtadieniui. Diena buvo puiki, jaučiausi tikrai gerai, o visa šimtadieninė patirtis padėjo susiformuluoti kelias mintis.

Nuotrauka iš asmeninio albumo

Akivaizdu, jog bėgant ketveriems licėjaus metams keičiamės. Mūsų branduolys – šeimos suvokimas, vertybės, charakteris – lieka pastovus; kita mūsų asmenybės dalis – hobiai, draugai – truputį kinta. Licėjuje praleidus tradicinius ketverius metus, Šimtadienis lieka viena tų švenčių, kurias aiškiai prisimeni. Dėl šios priežasties per Šimtadienio prizmę gali suvokti savo asmenybės kaitą. Iš pirmojo kurso prisimenu raudonos spalvos koridorius bei vyresniojo tikinimą, jog „tu ką, nežinai? Šimtadienis – tai visiškai kas kita“. Antrame kurse, be kvietimo prasispraudęs į vakarinį vaidinimą, trečiokams susižavėjęs sakiau: „Būna licėjaus renginiai, ir buvo jūsų vaidinimas. Visiškai kitas lygis“. Už savo trečią kursą tebejaučiu tam tikrą moralinę skolą bendrakursiams, tačiau bendrumo jausmas, visiems kartu kuriant šventę kitiems, buvo nepakartojamas. Tas susikaupimas...

Šiomet tave, neaišku ar pelnytai, gerbia už tai, jog esi vyresnis už kitus. Įėjime sutikimo pajėgos priverčia pasijusti taip, lyg visas kursas suplūstų pamatyti tavo – Tavo – veido. Hmm. Pavargę, suplukę, šūkauja trečiokai, pasiruošę nupiešti šviesią dieną, kur bepažiūrėtum. Smagu :) Prieš Šimtadienį labai laukiau Povilo, Evaldo ir Justo *Triple Height*. Gavau kažką kita, bet ne ką blogesnio – puikus šokis, norėjosi, kad nesibaigtų (ypač draugams virtus *Smooth Criminal* batais). Labai patiko visas audiovizualinių improvizacijų kambarys. Savęs paieškos skambant tokiai muzikai buvo labai įtaigios. Plius, pirmąsyk išgirdau grojant Mišą, ir garsas tikrai gerai nustebino. *Fluxus* prisistatymas, nuoširdumas ir kokybiškas humoras – trečiokai labai maloniai sudėliojo ir parinko paskaitas, o renginys – unikali galimybė išsilyginti marškinius kitiems stebint, sudainuoti karaokę ar pamatyti merginas, važiuojančias mašina geriau nei aš... tikrai įdomu ir gyva.

Po vakarinio vaidinimo su draugais turėjom apie ką padiskutuoti: apie kreidos paskirtį, iš to išplaukiančią pagrindinę vaidinimo mintį. Ir vaidyba suteikė pagrindo pasikalbėti apie pjesės prasmę – viskas tik teigiama, tikrai gražu ir rimta. Miltų gūsis vainikavo įdomią dieną, kurios metu atsipalaiduoji ir besizavėdamas net nemąstai, kiek laiko reikėjo gaminti Damoklo kardą, juk taip ir turi būti – trečiokai plūša juodai, klijuoja kubus, kuria, gręžia skyles stalo teniso staluose, atiduoda iš savų santaupų nupirktus paskutinius šovinius, nesiskundžia, šypsosi. Be to, viso šio pasiruošimo turėjome nepastebėti kelis mėnesius.

Galbūt ironiška, bet man licėjaus Šimtadienio ir jo ruošos samprata labai patinka. Tai sutvirtina mus, sutvirtina mūsų jungtis, leidžia žmonėms atsiskleisti. Su mokytoja esame svarstę, jog įstojantieji į licėjų aiškiausiai pradėjo keistis tada, kai stojimo į dešimtą klasę tvarką pakeitė stojimas į devintąją. Pagrindinė priežastis – žmogus iš esmės suauga būtent devintoje klasėje. Be abejo, su tuo galima ginčytis; galima ir suvokti, jog mūsų brendimo procesas susideda iš daugybės pakopų. Mums reikia pajauti daugybę situacijų, norint suvokti save iki galo. Bohemiškai švytintys balti tenorių marškiniai dvidešimtmečio scenoje; finalinis vaidinimo nusilenkimas su natūraliai pavargusia, bet pelnyta šypsena; „Lietuva Brangi“ kartu su visu licėjumi; nesuvokimas, kiek jėgų kitam reikėjo įdėti, jog tau būtų taip gera; *dedovščiniškas* vandens šūvis, nulį paverčiantis fuksu; pabuvojimas abiejose krikšto barikadų pusėse; stovėjimas akinančioje (tiesiogine prasme) scenos šviesoje; salei skendint tamsoje; daugybė koncertų – visas šias situacijas tiek išgyveni pats, tiek pamatai jas gerai pažįstamo akyse.

Todėl Šimtadienis, kaip tam tikras licėjaus metų apogėjus, gali būti suprastas tik kaip viena brandos pakopa, kurią po kurio laiko atsiminsime tik kaip puikią šventę, sukūrusią fantastišką atmosferą. Kita vertus, po Šimtadienio mokyklos mikroklimatas keičiasi neprilygstamai giliai. Bent vyresnėliams. Atsiranda labai daug bendrumo. Pirmokai suvokia, kas ir kokio masto šis renginys, antrokai ima skaičiuoti dienas iki kito vasario, trečiokai pakelta galva atsikvepia ir padeda visuomeniškai sunkiausią vidinę licėjaus prievolę į šalį; ketvirtokai, sakyčiau, atsitraukia bei supranta, kad vien jau buvimas licėjuje mums visiems, nors ir tokiems skirtingiems, duoda daug bendro.

Šis straipsnis tėra mano nuomonė, nebūtinai atspindinti kitų žmonių mintis.

Visi mes – unikalūs, stiprūs, visi mes – panašūs. Dėl to, jog esame atrenkami reitinguojamaisiais intelektualiniais kriterijais, mes, liceistai – iš tikrųjų, nesigiriant – esame gana aukšto savivokos lygmens; nors ir keista, bet dauguma mūsų iš prigimties labiau mėgstame duoti nei imti. Duoti ką nors bendruomenei, gauti dėmesį. Prieštaraukit, jei manot kitaip. Šią tendenciją jaučiu ne tik kūrybiniuose renginiuose, bet ir kasdieniame bendravime, ir negaliu sakyti, jog aš kitoks. Turbūt iš didesnio noro duoti nei imti ir kyla, mano nuomone, pagrindinės licėjaus problemos – stiprių ir konkurencingų asmenybių „žinojimas“, ko kitas nori net nepaklausus, ar tiesiog dažnas dėmesio reikalavimas.

Kita vertus, mūsų konkurencija bei perfekcionizmas, sumaišyti su nebuvimu šimtaprocentiniais individualistais, verčia tobulėti kryptimi, kurią visiškai galėsime įvertinti tik pabaigę licėjų. Antra, žiežirbomis išskelti renginiai įtraukia, yra tikrai įdomūs ir kokybiški: tiek Šimtadienis, tiek Dvidešimtmetis, tiek „Jazz Pictures“, tiek visi kiti. Trečia, mūsų konkurencija padeda suprasti savo elgesį įtemptose situacijose. Prisimenu, kaip pirmoje klasėje mokytojas sakė: „Licėjuje, būdami tarp labai protingų, suprasite, kurioje srityje ištis esate stiprūs.“ Pritariu minčiai, jog Šimtadienis – šio suvokimo atspindys bendraujant: ar sugebu dėl bendro tikslo paaukoti savo ambicijas? Galbūt geriau nei kiti sukontroliuoju padėtį ir aršiai apginu savo pozicijas? Galbūt neužtikrintai tesiu pažadus, o gal sugebu padaryti daugybę juodo spalvinimo darbo? Nesu tikras, ar konkurencingame licėjaus pasaulėlyje mūsų atrastos – suvoktos – apsibrėžtos asmenybės tiksliai atspindi, kokie būsimė vėliau, „normalių“ žmonių pasaulyje. Bet koku atveju, Šimtadienis, buvimo licėjuje atspindys ar apogėjus, leidžia suvokti save giliau ir tvirčiau.

Pavyzdžiui, aš licėjuje suvokiau bent du dalykus: pirma, praeivių veidai gatvėje dažniausiai atspindi ausinukuose grojančią muziką; antra, nebūtinai visuomet turiu pasakyti ką nors giliau ar prasmingiau nei mano draugai. Šimtadienis yra proga suprasti savo vietą tarp kitų. Režiumuodamas kartoju kurso draugės Austėjos mintį, jog Šimtadienis, nors ir skirtas ketvirtokams, turbūt yra vertingesnis trečiokams, jis sukuria malonų bendrumo jausmą. Dėkoju jums, trečiokai, už vieną geriausių licėjuje praleistų dienų, sveikinu peržengus dar vieną brandos etapą bei užjaučiu išgyvenus pusę nepakartojamos Šimtadieninės patirties.

Lauros Diržytės ir Miglės Černiauskaitės nuotraukos

*Kartą licėjūj nutiko,
katastrofa masto didžiulio.
Kas išgelbės licėjū, kas?
Jo vardą tuojau sužinosit,
Tik žiūrėkit kas vyko čia.*

Pirmiausia, norėčiau pagirti pirmokus už tai, kaip jie pristatė renginį. Skelbimai, fotosesija prie įėjimo, nusikaltėlio pėdsakai ir stop juosta aptverti laiptai žadino smalsumą. Efektingai atrodė ir pati salė: aptverta erdvė prieš sceną, tarp žiūrovų vietą sau radę techniniai darbuotojai, ant sienos rodoma projekcija. Visa tai bylojo apie gerą ir efektingą karnavalą. Įdomu, ar pirmakursiai išpildė kitų lūkesčius ir ar renginys buvo toks pat įspūdingas kaip ir jo pristatymas.

Šių metų karnavalas paruoštas pakankamai sėkmingai. Stipru tai, kad buvo pasirinkta intriguojanti idėja - sekti ir ieškoti piktadario. Patiko scenografija - nedaug dekoracijų, projekcijų panaudojimas bei geras šviesų operatoriaus darbas. Masinės šokių scenos taip pat buvo įspūdingos, tačiau tikriausiai dėl kiekybės - ne kokybės. Silpna muzikinė dalis ir garso operatorių darbas. Muzikinė grupė prastai girdėjosi, taip pat jai trūko šiek tiek profesionalumo. Akmenų į savo daržą taip pat turėtų sulaukti ir choras...

Ludvikas Paukštė, 3B

Iš pirmokų tikėjausi daugiau. Jų kursas toks pasitikintis savimi, visi drąsūs, išraiškingi... Bet iš savęs išspaudė tikrai ne viską. Kiek girdėjau, pagrindiniai režisieriai ir idėjos autoriai buvo Aurelija ir Dovydas. Tikiu, kad jiems dviem čia buvo didžiulis darbas. Galbūt tai ir pakišo koją.

Buvo per daug šokių. Manau, taip norėta išsisukti nuo papildomų scenų kūrimo. Tai galbūt ir buvo geras sprendimas, nes dar daugiau scenų būtų sukūrę chaosą, bet vis vien nieko geresnio nepasiekta. Tie šokiai tiesiog atrodė lyg trumpos pertraukėlės tarp epizodų, kurių, beje (čia akmuo į garsisto daržą), visiškai nebuvo girdėti. Pagrindinę mintį atskleisti turėjęs žodis „KNYGOS“ daugelio nebuvo išgirstas, tai ir vėl parklupdė pirmokus. Turbūt tai ir yra labiausiai užkliuvęs dalykas visame apipavidalinime.

Apskritai, visa mintis buvo įdomi, bet reikėjo pasirinkti kelis aiškius pagrindinius herojus (pavyzdžiui, Ernesto vaidmuo buvo tikrai charizmatiškas, bet visiškai neišplėtotas), kurie suteiktų žavesio visam vaidinimui ir pakeltų jo kokybę.

Man patiko kelios masinės scenos bei didžiulį įspūdį paliko mergina, vaidinusi Boženą. Ji labai gracinga, elegantiška, primena dramos studentę. Manau, ji turi gabumų būti viena iš pagrindinių aktorių tolesniuose vaidinimuose.

Matyti, jog potencialo yra, tačiau, kol kas dar neatsirado „kurso šviesulėliai“, kurie galėtų palaikyti visą vaidinimą. Galbūt reikėjo daugiau žmonių kuriant scenarijų, aiškiau nusibrėžti ribas, ko norit iš vaidinimo.

Akvilė Kuprytė, 2A

Kadangi prakalbome apie šokius, kurių renginyje buvo apstu, pasiteiravau Tado Temčino, praeitais mokslo metais pripažinto „Metų šokėju“, nuomonės:

Na, manau, kad šokiai buvo labai skirtingi choreografijos požiūriu. Vieni buvo sugalvoti atsakingai, o kiti tik „sulipdyti“ iš dviejų judesių, kurie visą laiką kartojosi. Efektingai atrodė masiniai šokiai, tačiau, jei jie būtų buvę įvairesnių stilių, reginys taptų kur kas įdomesnis. Vietomis šokiai būdavo visai nesusieti su vaidinimo scenomis.

Nereikėtų pamiršti ir muzikantų bei choro. Galiu pagirti pirmakursius už jų norą ir pastangas renginio metu groti gyvai. Įdomi mintis į pasirodymą įjungti chorą, tačiau tai darant reikia rimtai surepetuoti ir įsiklausyti į dainuojančias kolegas, to chorui ir trūko. Atrodė, kad sustatė daug savarankiškų solisčių ir kiekviena iš jų traukė savo melodiją nesiklausydama kitų. Įdomi buvo ir grupės sudėtis, tik gaila, kad muzikos kokybė nukentėjo tiek dėl įgarsinimo, tiek dėl repeticijų stokos. Tikiu, kad ateityje klaidas ištaisysite ir atskleisite savo muzikalumą.

Įdomu, ką mano patys renginio kaltininkai. Pakalbinau Melvino personažo kūrėją **Ernestą Bitkivskį**.

Kokį įspūdį tau pačiam paliko renginys?

Visas pasiruošimas man, tikriausiai, įstrigo labiau nei pats karnavalas. Praleidome mokykloje labai didelę savo laisvo laiko dalį. Nuo pat pradžių ruošimasis vyko ir buvo produktyvus, žmonės buvo kupini energijos ir ryžto, deja, karnavalui artėjant jis blėso. Jau kelios dienos prieš patį renginį dalis pirmokų pykosi vieni su kitais. Neištverdami fizinės ir moralinės naštos, jie pradėjo nebesuvaldyti savo jausmų. Puiku, kad prieš pat renginį mus visus ir vėl užplūdo tas pats šaunus pasiryžimas ir viskas įvyko gan gerai. Nesvarbu, kaip kiti komentuoja - juk karnavalas yra skirtas pirmokų suartinimui. Manau, pasiruošimas padarė įtaką tokiam mūsų susibendravimui. Išmokome išsirinkti tinkamus žmones, perpratome juos.

Kaip įvertintum Jūsų pasirodymą?

Įvertinčiau gerai. Jei aš gerai supratau viso šio renginio reikšmę, tai viskas pavyko puikiai. Jei reikėtų vertinti patį pasirodymą, tai buvo netikslumų, ir gan daug, bet džiugu, jog niekas nepasimetė. Aišku, koją mums pakišo technika, įgarsinimas. Šiaip viskas praėjo šauniai, labai malonu išgirsti, kaip maloniai tavo ir kitų tau artimų žmonių darbą įvertina kiti.

Pakalbinusi Ernesto bendrakursius sužinojau šį tą įdomaus. Štai, pavyzdžiui, pats Ernestas maloniai nustebinėno picų išvežiotoją, atvežusį užkandžių į licėjų, pasitikęs jį dėvėdamas Melvino kostiumą. Repetacijose nebuvo išvengta ir traumų. Vienos masinės scenos veikėjai nesugebėjo tvirtai išsilaikyti ant kojų ir gerokai užsigavo. Buvo ir aparatūros gedimų: viena iš sceninių lempų buvo keletą kartų „pakutenta“ praeinančių aktorių.

Lauros Diržytės nuotraukos

Šiomet staigmenų sulaukė ir patys renginio organizatoriai, žiūrovų minioje išvydę savo tėvelius, atvykusius pasižiūrėti karnavalo. Buvo įdomu sužinoti, kokių įspūdžių sukėlė jų atžalų paruoštas pasirodymas.

Manau, niekas nesitiki iš manęs kažkokio labai kritiško vertinimo, labai jau suinteresuota esu, visgi mama. Esu tikrai labai laiminga, kad tai mano dukters ir jos draugų pelnyta sėkmė! Jie ruošėsi ilgai, atsakingai, tikrai iš širdies, tad tikiuosi, jog rezultatas patiko daugeliui. Objektiviai galiu pasakyti tiek, kad visa komanda itin susitelkė, susikaupė, įveikė didžiulį nuovargį, net kažkokias asmenines ambicijas, išgirdo visas iki vienos pastabas, net ir pateiktas dvi valandos iki „premjeros“... Ir sugebėjo viską įgyvendinti puikiai! Pamačiau scenoje žmones su charakteriu ir laimėtojų užtaisų, man tai buvo labai džiugu.

Elena Martinonienė

Viską apibendrinusi manau, kad pirmokai įvykdė pagrindinius karnavalo tikslus: susidraugavo, atrado kurso talentus, susipažino su renginio organizavimo darbais, „apsitrynė“ su technika ir muzika. Tikiu, kad patys liko patenkinti savo darbu. Laimingi veidai ir energingi šokiai diskotekoje išdavė jų džiaugsmą. Stiprybės ir atkaklumo tolimesniuose darbuose.

O mes visi galime nesijaudinti, knygos iš licėjaus TIKRAI nedings. :)

Atsiliepimų kalba netaisyta, - red. past.

Ką alumnai veikia visą dieną?

Ignas Krupavičius

21

*Sausis buvo ledinis, sukaustytas,
pats jis bandė ir mus prie savęs
sukaustyti,
kūno šilumą taupėm taupyte,
bet garas iš mūsų kilo burnų,
o pro blausą į viską žiūrėjo saulė bešalė
ir stot nei už mus, nei
prieš mus neketino.“*

*Alfonsas Andriuškevičius.
Iš eilėraščių rinkinio „Vėlyvieji tekstai“*

Šiandien man - kinų diena. Mėgaujantis kinų maistu prieš kelias minutes kolegė „Panoramoje“ pranešė, kad Kinijoje gimė bene didžiausias šalyje naujagimis. Bernas svėrė visus 7 kg (XIXa. pab. kažkur gimė ir 11kg). Bet viskas prasidėjo dar anksti ryte.

Savo laidoje naują romaną „Cukruota žuvis“ varčiau su pašėlusia, lengvai pamišusia, optimizmu ir laime pulsuojančia žurnaliste. Romanas – neišgalvotas: apie kinų invaziją ir skausmą, kai sūnus motinai padovanoja anūkė kinę. Tiesa, pirmasis rašytojos romanas irgi sukrečiantis. Jame pasakojama istorija apie vėžiu susirgusią žurnalistę. Moteris pasveiko.

Taip, svarbiausia - sveikata. Nuo to galėčiau pradėti bet kokią pokalbį. O jei prisiminčiau prieš metus kelionę į Šanchajų, kur rengiau reportažų ciklą iš pasaulinės „Expo“ parodos, dar pagalvočiau, kad turiu panašių bruožų ne tik į rytę kalbintą moterį, bet ir į kiną. Nors ir negaminu garsių firmų klastočių, bet jas su TV kamera fiksavau nuo Japonijos iki Portugalijos, Amerikoje ir kelių vandenynų salose.

Kita laidos viešnia iš Užsienio reikalų ministerijos man taip ir negalėjo atsakyti, ar Kinija su Rusija bent jau svarsto galimybę pritarti Prekybos susitarimui dėl kovos su klastojimu. O jei dar būčiau ir plastikos chirurgo pono Artūro, kurį šįryt kalbinau apie atlėpusių ausų korekciją, pasiteiravęs, kiek procentų Kinijos gyventojų norėtų pasidaryti plastines operacijas, šiandien būtų nerimą kelianti diena. Bet esu ramus. Kitos tokios dienos nebebus. Tačiau ką rytoj pasakys švietimo ir mokslo ministras, ar olimpinio deglo nešėjas lietuvis, ar ką naujo uždainuos Jazzu, aš nežinau. Ir gerai, nes būtų neįdomu. Neįdomu, o gal ir įdomu.

Būtent tokiu principu prieš dvylika metų ir rinkausi, ką studijuoti. Beje, prašyme antru numeriu įrašiau statybos inžineriją. Puikiai prisimenu savo pirmąjį „žurnalistinį“ darbą tapus studentu. Surašinėčiau Lietuvos gyventojus. Kiekvieną rytą visą savaitę blokiniuose penkiaaukščiuose klausinėdavau žmonių apie jų namų ūkius. Turėk man tiek drąsos. Bet be jos būtų sunku. Kaip ir be gebėjimo išgirsti, ką tau sako. Vieną pirmųjų savo pokalbių tiesioginiame eteryje išklausiau, bet nieko neišgirdau. Septynias minutes tiesiog negalėjau atitraukti akių nuo didelio tarpo tarp psichologės priekinių dantų. Negelbėjo ir režisieriaus pastabos eterio metu per ausines. Apie tinkamą elgesį viešose erdvėse padiskutavome kitose laidoje. O kalbėti apie nustatytas normas – sunku. Įvairiausios taisyklės dažnai kliudo atrasti kažką iš naujo. Todėl vis ieškau. Ir kaip gera, pavyzdžiui, išgirsti, kad lietuviai kol kas pirmieji ir vieninteliai pasaulyje yra sukūrę ir patentavę unikalią šiaudinių skydų, skirtų gyvenamųjų namų statybai, gamybos technologiją. „Šiaudizmo“ idėjos. Idėjomis dalinuos. Kaip kad tuo saldžiu šokoladu, bent jau gabalėliu. O dar dažniau į gyvenimiškas situacijas žvelgiu iš šono, praeivio akimis. Kaip koks pamišėliu pavadintas menininkas, kuris stebėdamas pervažiuotą, bet dar gyvą, kačiuką, sugeba įžvelgti estetiką, grožį. Kad ir koks jis šiurpus bebūtų.

Nuotrauka iš asmeninio albumo

Visai neseniai licėjuje buvo ieškoma kūrybingų, drąsių, nebijančių atvirai kalbėti mokinių. Kiek vėliau išrinkti pirmų ir antrų klasių atstovai dalyvavo projekte „Kūrybinės partnerystės“.

Kodėl? Ogi todėl, jog į Lietuvos mokyklas atkeliavo Jungtinėje Karalystėje sukurta, tarptautinio pripažinimo sulaukusi „Kūrybinių partnerystės“ programa. Pirmaisiais projekto įgyvendinimo metais programoje dalyvauti galimybę turi 40 mokyklų, tarp kurių yra ir licėjus. Programos metu, bendradarbiaujant mokiniams, mokytojams ir kūrėjams, rengiami ir įgyvendinami įdomūs projektai, sprendžiantys bendrojo ugdymo problemas ir ugdatys mokinių kūrybingumą. Čia atvira mokinių nuomonė ypač svarbi, nes ji padės licėjaus trūkumus paversti privalumais.

Taigi kas įvyko tą dieną, kai dalis pirmo ir antro kurso moksleivių po pamokų patyliukais susirinko kabinetuose? Visą bendravimą ir įdomius žaidimus galima pavadinti „mokyklos apnuoginimu“, nebijant parodyti jos stipriųjų ir silpnųjų pusių. Su grupele žmonių dirbusi kūrybos agentė Ingrida Dubinskaitė klausėsi mokinių nuomonės, kad pamatytų, iš ko susideda licėjaus gyvenimas. Štai kelios nuomonės apie licėjų.

Licėjaus privalumai:

- ✦ aukštas mokymosi lygis, tad savaime kyla motyvacija mokytis;
- ✦ labai gera, nepriešiška atmosfera;
- ✦ įdomūs, kūrybingi, originalūs žmonės, su kuriais galima rasti bendrą kalbą;
- ✦ renginių gausa, kuri skatina kurti;
- ✦ unikalūs, tik licėjui būdingi dalykai (nėra skambučio ir t.t.);
- ✦ geranoriški ir draugiški mokytojai.

Licėjaus trūkumai:

- išorinis vaizdas, kurį pamatęs tikrai nepagalvotum, jog tai – geriausia Lietuvos mokykla;
- konkurencija ir pažymių sureikšminimas;
- pats licėjaus perversinimas (mokiniai bijo klausti nesuprantamų dalykų, nes nenori apsikvailinti, juk jie „iš licėjaus“);
- susiskaldymas pagal socialinius sluoksnius;
- kartais juntamas per didelis informacijos kiekis ir namų darbų krūvis.

Buvo įdomu stebėti keistąjį susipažinimą - stovėjimą linijoje pagal batų dydį, akių spalvą, rankų šiltumą, o vėliau ir aršią diskusiją, kurioje išsakyti įvairiausi licėjaus privalumai, kurie kėlė šypsena, ir trūkumai, kurie skatino susimąstyti ir tobulėti. Pasižadėję, jog visa išsakyta nuomonė liks tik tarp susirinkusiųjų, moksleiviai dar kartelį sustojo į liniją. Šį kartą kur kas žvaliau ir guviau. Įdomu tai, jog paprašyti sustoti į dvi puses – tų, kurie norėtų toliau dalyvauti projekte, ir tų, kurie ne – visi greitai sugūžėjo į norinčiųjų kampelį.

Man (manau, kad ne tik man, bet ir daugeliui, kurie dalyvavo kartu) labai patiko. Iš pradžių žaisti susipažinimo žaidimai, nors ir gali atrodyti vaikiškai, buvo tikrai smagūs, o vėliau ir užvirusi diskusija leido išsakyti savo nuomonę apie mokyklą. Iš projekto tikiuosi įdomios veiklos, gerai praleisto laiko, taip pat norėčiau dar geriau pažinti pirmakursius ir mokytojus!

Augustė Navickytė, 1b

Pirmieji susitikimai buvo labai įdomūs, nes turėjome galimybę susipažinti su mokiniais ir mokytojais artimiau. Vėliau prasidėjo rimtesnis darbas, tačiau buvo ne mažiau įtraukiantis. Projektas juda visai nebloga linkme (pagrindine veiklos forma pasirinktas licėjaus erdvių jaukinimas, nuspręsta kurti mėgėjišką filmą, kuris bus pristatytas visai bendruomenei). Labiausiai tikiuosi projekto metu susipažinti su visais mokytojais bei kuo daugiau liceistų!

Dovydas Strimaitis, 1c

Kūrybos agentė **Ingrida Dubinskaitė**, paklausta, kokių rezultatų tikisi iš bendradarbiavimo su licėjaus žmonėmis, pasakė, jog „atsakyti tiksliai į šį klausimą yra dar labai anksti. Licėjuje yra tikrai daug darbščių, kūrybingų žmonių, kurie ir nuspręs, kokį projektą įgyvendinsime kartu su mokytojais. Esu tikra, kad veiklos netrūks, o ar tam bus pasirengę mokiniai, parodys kiti susitikimai.“

Jau paaiškėjo, kad projekto dalyviais tapo 1c klasė ir jų mokytojai bei pirmo kurso auklėtojai (iš viso apie 40 žmonių). Atsižvelgus į apklausų duomenis, pasirinkta ir projekto veiklos kryptis: „Pasitikėjimo savimi ir kitais stiprinimas“. Nors ir keista, bet apklausos rodo, jog licėjaus I ir II kurso mokiniams stinga pasitikėjimo savimi, pasigendama bendrų vertybių. Dėl šios priežasties būtent licėjaus ir vertybės pasirinktos kaip bendradarbiavimo ir bendros veiklos pagrindas. Bendru komandos sutarimu išrinktos šios pamatinės vertybės: pasitikėjimas, tolerancija ir pagarba žmogui, patriotiškumas, atviras bendravimas ir laisvės ir atsakomybės suderinimas.

Sugalvotas ir pavadinimas „METAMORFOZĖS - pasitikėjimą auginanti partnerystė“, atspindintis svarbiausią projekto idėją – keistis ir keisti santykius. Projekto formatas - kūrybinės laboratorijos, kurių turinys – licėjaus projekto bendruomenės suformuluotos pagrindinės licėjaus vertybės ir veiklos.

Manau, kad šis projektas yra puikus šansas kiek save idealizuojančiam licėjui iš naujo pažvelgti į seniai pamirštus dalykus, atrasti save ir iš naujo sukurti tą nuostabią šiltą atmosferą, kuri, turbūt daugelis su manimi sutiks, jau yra kiek prigesusi, bet vis dar maloniai šildanti iš vidaus.

Lauros Diržytės nuotraukos ir iliustracijos

Tomas Mackus

Ūgis: 190 cm.

Gyvenimo moto : „Gyvenk ir žvenk!“

Mėgstamiausias drabužis : kojinės.

Atlikėjas/atlikėja: Angus Young yra žmogus, kurio klausyti turbūt niekada nepabos.

Kaip geriausiai išnaudotum 1 litą? Pasiskolinčiau dar du ir sukirsčiau porciją Senvagės makaronų.

Tavo gyvenimas keturiais sakiniais: Gimiau. Tėvai „įkišo“ į tautinių šokių ansamblį (bent jau nr. 1 Lietuvoje). Mečiau šokius, pradėjau žaisti krepšinį. Supratau, jog esu protingas, įstojau į licėjų.

Tomas Sipko

Ūgis: 189 cm.

Gyvenimo moto : „Visada pasiek tai, ko nori.“

Mėgstamiausias drabužis : Och. Labiau patinka mano šiltasis megztinis, ypač žiemą. O šiaip mėgstamiausių drabužių neturiu. Geriausia yra be drabužių. :)

Atlikėjas/atlikėja: Joel Ziemmerman (*deadmau5*) ir Vikoras Cojus.

Kaip geriausiai išnaudotum 1 litą? Litas prie lito... ir svajonės po truputį išsipildo.

Tavo gyvenimas keturiais sakiniais: Gimiau nuostabioje šeimoje. Mokausi nuostabioje mokykloje. Gyvenu nuostabų gyvenimą. Nemėgstu „Žalgirio“.

Eivinas Butkus

Ūgis: 186 cm.

Gyvenimo moto : „Būk protingas!“

Mėgstamiausias drabužis : juodi džinsai.

Atlikėjas/atlikėja: Thom Yorke.

Kaip geriausiai išnaudotum 1 litą? Parduočiau sendaikčių turguje po 200 metų.

Tavo gyvenimas keturiais sakiniais: Gimiau. Gyvenu. Numiriau. Ir tada nežinau.

Skalmantas Olšauskas

Ūgis: 186 cm.

Gyvenimo moto : „Gyvenk taip, kad būdamas senas, galėtum pasakyti, kad buvo gera gyventi.“

Mėgstamiausias drabužis : įvardinčiau du - marškiniai ir šalikas.

Atlikėjas/atlikėja: „Moby“.

Kaip geriausiai išnaudotum 1 litą? Taupyčiau.

Tavo gyvenimas keturiais sakiniais: Geriau keliais žodžiais: gražus, pilnas ramumos, paprastas, dinamiškai kintantis ir jo praėjo dar tik mažiau nei penktadalis!

Gytis, Gyc, Gycėka

Ūgis: nei per didelis, nei per mažas.

Gyvenimo moto : „Gyvenk taip, kad paskui netektų gailėtis, kad ko nors nepadarei.“

Mėgstamiausias drabužis : marškinėliai.

Atlikėjas/atlikėja: Jimi Hendrix.

Kaip geriausiai išnaudotum 1 litą? Investicija į save - skani bandelė... Tik ne licėjų. Čia už tokius pinigų investicijos bevertės.

Tavo gyvenimas keturiais sakiniais: Esu eilinis mokslų prispaustas liceistas, kuris vis dar atsispiria norui pasimokyti ir randa laiko sportui bei draugams. Laiko, kurio niekam neužtenka: nei mokslams, nei sportui, nei draugams.

Linas Leščinskas

Ūgis: 187 cm (tikriausiai).

Gyvenimo moto : „Gyvenk, žvenk ir mokykis iš klaidų (nebūtinai savų).“

Mėgstamiausias drabužis : kojinės.

Atlikėjas/atlikėja: kiekvieną dieną vis kita/kitas.

Šiandien - „Baths“.

Kaip geriausiai išnaudotum 1 litą? Investuočiau.

Tavo gyvenimas keturiais sakiniais: Pilnas įspūdžių. Nuolat kintantis. Niekad nenuobodus. Beprotiškai savotiškai fantastiškas.

Eivinas

Linas

Gytis

Tomas M.

Skalmantas

Tomas S.

Gerdos Gurkšnytės nuotraukos

Kodėl neleidžiate klasikinės muzikos, juk ji padeda mokytis matematiką?

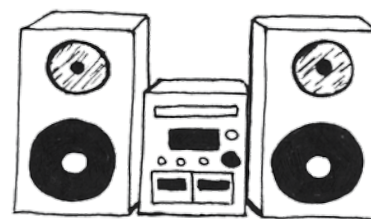
Padarysim teminę dieną. Ruošiamės organizuoti klasikės muzikos dieną per egzaminų sesiją. Bus laikas bus ir vaikas. Turim grandiozinių planų.

Kaip pasivadintumėte vienu žodžiu?

„Extra“.

Keturi darbai, kuriuos artimiausiu metu atliksite.

Užuolaidos :), „Licėjus open air“, teminės dienos, atblokuoti torrent'us.

Kaip sekėsi išsikurti?

Žiauriai gerai. Susitvarkėm, gavom naują kompiuterį, drabužių pakabas. Išsiurbėm, išdulkinom kilimus, žodžiu - „apvalėm“ kiemelio dūšią.

Ar išikūrimas „Kiemelyje“ suteikė jums didesnį populiarumą?

Mes ir buvom populiarūs, tačiau neslėpsim, atsidūrę čia sulaukėme didesnio merginų dėmesio.

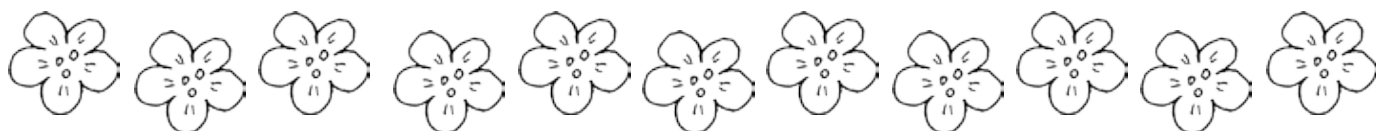
Ką manote apie gyvai vedamas laidas?

Gyvos laidos - nebloga idėja, tačiau techninės galimybės šiuo metu to neleidžia.

Kiek narių Jūsų komandoje?

Esame šešiese. Motyvacinis laiškus rašėme penkiese, nes vienas iš mūsų dabartinės komandos narių tuo metu nebuvo prisijungęs prie „Skype“ taigi taip ir neparašė savojo.

Prisistatę ir į Jūsų klausimus atsakę naujieji Kiemelio FM valdytojai visiems siunčia linkėjimus: „Nebūkit niūrūs, te mūsų muzika praskaidrina Jums dieną. Kiemelio FM komanda mielai priima gražias klausytojas ir jų pyragus.“

Vieną jaukią penktadienio popietę susitikau su trečiakursiams ypač gerai pažįstama, be galo malonia ir šilta matematikos mokytoja Zina Šiaulienė. Ant stalo manęs jau laukė garuojančios arbatos puodelis, o mokytoja itin džiaugėsi būsimu pokalbiu.

Kokia jūsų nuomonė apie „Facebook“?

Aš į „Facebook“ žiūriu kaip į įjungtą televizorių, kuris rodo bet ką - nelabai rimtai. „Facebook“, kaip ir televizijoje, yra labai daug šou, tačiau naudingas yra tuo, kad per jį aš geriau pažįstu savo aplinką, savo mokinius. Tie mokytojai, kurie nėra nė karto „Facebook“ apsilankę, turbūt net neišsivaizduoja, ką ten mokiniai veikia. Savaime aišku, kad per pertrauką, girdint mokytojų, taip nekalba, o „Facebook“ būna visiškai atviri. Pamatyti, kuo jie iš tikrųjų kvėpuoja, ką jie iš tikrųjų veikia labai įdomu. Ir šiaip smagu paįsdykauti – naktį varyti vaikus miegoti.

„Facebook“ matėme, kad grojate būgnais.

Ar tai tiesa?

Šiaip aš negroju būgnais. Tiesiog jaunesnysis sūnus labai norėjo išmokti jais groti. Pats susitaupe, šiek tiek trūko, pridėjome, nupirkome. O tada pasakė: „Dabar tu, mamyte, irgi turėsi išmokti, nes jie per daug kainavo, kad neišnaudotumėme iki galo.“ Vieną ritmą buvau išmokusi, galėjau skaityti tuos ritmikos ženklus... Tačiau dabar nieko jau nebegalėčiau pagroti. Bet jei prisėsčiau – gal ir prisiminčiau.

Atrodo, jūsų visa šeima yra matematikai...

Ne, visa šeima yra mokytojai. Vyras yra matematikos dėstytojas, mane ir Tomą žinote, o jaunesnysis sūnus yra šokių mokytojas.

Kodėl nusprendėte tapti matematike? Ar visada jautėte polinkį į matematiką?

Norėjau būti mokytoja ir, jei atvirai, buvo visai nesvarbu, kokio dalyko. Prisimenu, kad pirmiausia norėjau būti darželio auklėtoja, tada pradinių klasių mokytoja, vaikų namų auklėtoja ir galiausiai – matematikos mokytoja. Vienu žodžiu – darbas su vaikais. Kai buvau dar pradinukė ir jau mokėjau skaityti, išėjusi į kiemą susisodindavau aplinkui dar mažesnių mergaičių ir jas mokiau. Jau tada žaidėme mokyklą.

Kuo įdomus mokytojo darbas?

Manau, kad kiekvienas žmogus yra mokytojas. Kiekvienas, kuris turi šeimą, savo vaikams yra mokytojas. Man keista, kai jauni žmonės skeptiškai žiūri į mokytojo specialybę. Mokykla yra puiki erdvė kūrybai ir saviraiškai. Didžiausias mano mokytojavimo kūrinys yra vasaros stovyklos. Pirmąją kūrybinę stovyklą organizavau savo auklėtiniams ir jų tėvams. Vėliau įsitraukė daugiau mokytojų, veikla išsiplėtojo ir tapo Tuskulėnų mokyklos tradicija. Stovykloje vyko dailės, dainavimo, gitaros, teatro ir sportinių žaidimų pamokos. Ten, gamtoje, menų apsuptyje mokiniai galėjo pasitaisyti ir matematikos semestro pažymį.

Lauros Diržytės nuotrauka

Ar nenusibosta tų pačių temų kartojimas?

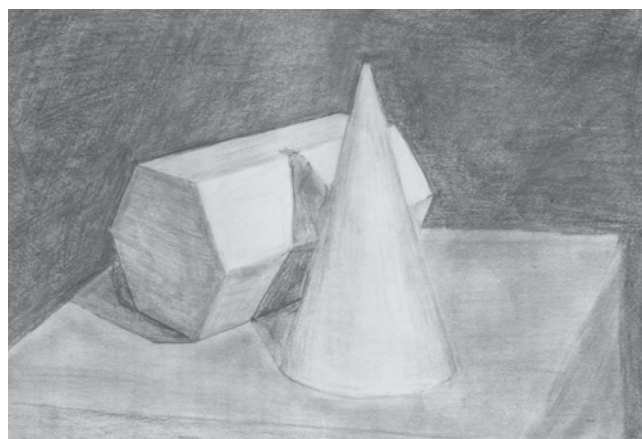
Ne, nes mokytojui reikia nuolat atsinaujinti. Geras mokytojas yra tas, kuris domisi savo dalyku, turi vis ką nors įdomaus papasakoti, o ne vien nuobodžiai kartoja temą metai iš metų. Kai atėjau dirbti į licėjų, pastebėjau, kad čia dirba geri mokytojai. O kaip jau sakiau, geras mokytojas yra tas, kuriam įdomi jo dėstoma disciplina.

Koks buvo jūsų pats pirmas išpūdis atėjus į licėjų?

O, labai gerai prisimenu pirmą išpūdį! Pirmiausia - labai linksmos ir draugiškos *anglistės* ir administracija. Tada pradėjau stebėti, kaip kas dirba. „Nerealios“ Šidlausko ir Jankausko pamokos. Užbūrė licėjaus renginiai. Išpūdį paliko ir mokinių porelių tvirtumas (ypač dabartiniame trečiame kurse). Aš jas visas stebiu! Kartais pagalvoju, kaip jie vienas kitam tinka... Paprastai porelės mokykloje atsiranda ir išnyksta. Laukiu laikiu, praėjo mėnuo, praėjo du – tebedraugauja!

Ar prisimenate kokią nors nuotykią, susijusią su darbu mokykloje?

Kiekviena karta palikdavo bent po kokį nuotykį, tačiau labai gerai įsiminė mano pirmieji darbo metai kaimo mokykloje. Ten darbo diena prasidėdavo nuo utėlių rinkimo. Būdavo labai gaila vaikų pamokose, kuriems be galo niežėjo galvas. Tame kaime gyveno daug asocialių šeimų, namuose buvo nesilaikoma net paprasčiausios higienos. Ot būdavo vaizdas, nueidavau į vaistinę, paprašydavau 30 buteliukų tepalo nuo utėlių... Vaistininkė iš karto pasižiūri į mano galvą. Tepalą pirkdavau ne sau - vaikams. Tik po utėlių aprinkimo galėdavome sėsti prie darbo – supratau, kad besikankindamas mokinukas juk nieko neišspręs.

Tomo Šiaulio piešinys, visada kabėdavęs ir kabantis mokytojos kabinete

Kokios pamokos nemėgote mokykloje? Kokią labiausiai mėgote?

Įsivaizduojate, nebuvo tokios pamokos, kurios nemėgau. Bet užtat labai nemėgau baimės jausmo. Pats blogiausias prisiminimas iš mokyklos laikų - kai stovi už kabineto durų ir bijai. Iš dalies aš net mokytoja tapau dėl to, kad vaikai nebijotų mokyklos. O mėgstamiausia pamoka man buvo vokiečių. O matematika patiko, nes patiko mokytojas. Tai nėra labai gerai, nes tu tarsi nutolsti nuo savo pašaukimo ir prisiriši prie asmenybės. Tai dažna problema mokykloje.

Gal norėtumėte ką nors palinkėti liceiistams?

Šiaip džiaugiuosi, kad licėjuje yra mokinių, kuriems rūpi vaikų mokymas. Pavyzdžiui, praeitais metais baigusi Elena Dulskytė. Elena žada po universiteto grįžti į Lietuvą ir mokyti gabų jaunimą. Seneka yra pasakęs, kad jokie vėjai nebus palankūs, jei nežinai, kur plauki. Licėjuje daug tokio jaunimo, kuriems svarbu pavadinimai (licėjus, Kembridžas), o ne tikslai. Mokyklos pavadinimas nėra tikslas. Tikslas yra tai, ką veiksi gyvenime. Ir noriu palinkėti liceiistams surasti tą veiklą, kuri jiems artima.

Dėkoju už pokalbį.

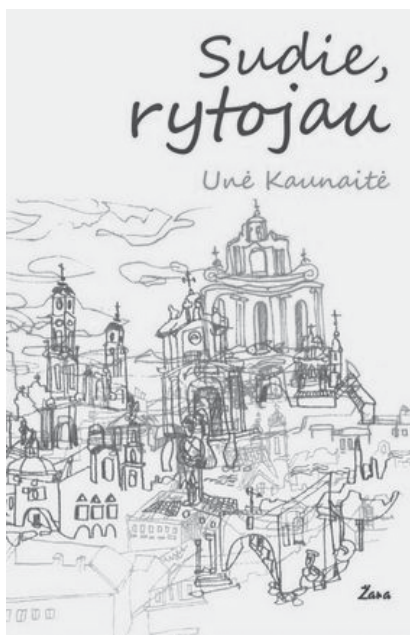

Jauki ketvirtadienio popietė mūsų licėjuje. Koridoriuose gausu alumnų. Žmonių kur kas daugiau nei šiemet sniego. Iki Šv. Kalėdų liko dvi dienos. Neabejoju, kad bent vienas iš jūsų į kalėdinį krepšelį įmetėte Unės Kaunaitės knygą „Sudie, rytojau“, kurios pristatymas liceistus užbūrė šiluma ir teigiamomis emocijomis.

104 – amė kabinete ant scenos patogiai įsitaisiusi apie savo romano kelionę nuo idėjos galvoje iki rankraščių leidykloje „Žara“ pasakojo pati autorė Unė Kaunaitė ir jos bičiuliai. Licėjus pasirinktas neatsitiktinai: pirmosios mintys būsimos autorės galvoje ėmė suktis čia, vienuoliktoje klasėje. Pirmieji žodžiai gulė vasarą prieš dvyliką klasę, pirmasis knygos variantas – žiemos atostogų metu, o į šį romaną panašus kūrinys atsirado dar kitą vasarą prieš dvejus metus jau pabaigus mokyklą. Paskui dar metus tęsėsi taisymų periodas. Paklausta, ką jautė rašydama romaną, Unė atsakė: „Kadangi tai buvo ilgas procesas, emocijos keitė viena kitą. Pati pradžia, kai viskas dar tik lindi tavo galvoje, turbūt yra pati nuostabiausia – perkėlus ant popieriaus jau atsiranda netikslumų, ne visas mintis išeina perteikti. Rašydamas daugybę kartų neigi savo mintis, praeina kiek laiko, ir jos jau atrodo nebeaktualios, kol vėl išmoksti atitolti ir priimti tuos žodžius kaip tam tikro laikotarpio kūrybą. Pabaigus, be jokios abejonės, apima džiaugsmas – lygiai toks pat, koks apima bet kurį žmogų, pabaigusį ilgai užsitęsusį ir daug jėgų pareikalavusį darbą.“

Šiuo metu Unė Škotijoje studijuja psichologiją, tarptautinius santykius ir socialinę antropologiją.

Pasirinkdama nemažai dvejojo: mąstė apie filologijos ar kino režisūros studijas Lietuvoje. Unė neslepia, jog neretai žmonės klausia, kodėl ji nestudijuoja filologijos. „Nemanau, kad būtina studijuoti kalbas tam, kad rašytum. Kiti dalykai gali duoti dar daugiau, gali išmokyti pamatyti pasaulį iš šono – svarbiausia, iš šono pamatyti ir patį save.“

Kaip ir knygos pristatyme pasakojo pati kūrėja, visus minčių vingius ir siužeto kaitą geriausiai matė jos lietuvių kalbos mokytoja Vilija Dailidienė. Mokytojos nenykstanti šypsena bylojo, jog ji didžiuojasi savo mokine. Unė teigė, jog romaną skiria mokytojai Vilijai, nes be jos pagalbos knyga tikrai nebūtų atsiradusi. Taip pat ir Vilniui, nes be jo nebūtų tokia, kokia yra, ir „tiems žmonėms, kurie puslapiuose pažino save ar savo artimus žmones, versdami lapus sužinojo kažką naujo ar tiesiog džiaugėsi pačiu skaitymo procesu.“

Unė labai šiltai bendravo su susirinkusia publika. Ji kvietė savo draugus, kurie turėjo privilegiją romaną perskaityti pirmieji, pasidalinti mintimis ir potyriais skaitant, įsijaučiant. Paklausta, apie ką šis romanas, rašytoja paslaptinai atsako: „Apie jaunus žmones, besimokančius gyventi. Apie Vilnių ir jo dvasias. Kartą, užaugusią jau nepriklausomoje Lietuvoje. Idealizmą ir norą keisti. Apie meilės ir draugystės paieškas. Savęs ieškojimus. Tobulumą. Mažus dalykus, kuriais reikia išmokti džiaugtis. Apie mokėjimą ištarti „sudie“ ir „sveikas“. Apie rytojų.“ Savo pirmojo romano pristatymo metu autorė atskleidė, kokie keisti dalykai vyko jos gyvenime berašant romaną. Merginos fantazija sukurdavo įvyki, o jis netrukus įvykdavo realybėje.

Unė prisipažino, jog, kiek prisimena, visada rašė. Dabar kūryba popieriuje tapo jos dalimi. „Rašymas man yra galimybė kažką pasakyti kitiems. Galbūt tai keisis, bet dabar atrodo, kad kuriantiems žmonėms turėtų rūpėti, kokią įtaką jų kūrinys gali padaryti auditorijai. Perskaičiusi romaną ar pamačiusi filmą aš noriu jausti, kad pačiam autoriui tas kūrinys yra svarbus. Tada jis gali pasidaryti svarbus ir skaitytojui.“ Apie ateities planus, susijusius su rašymu, autorė sako, jog neįsivaizduoja, kaip atrodytų jos gyvenimas be to, nes kol kas rašymas ją visada lydėjo, „tačiau jei tik turėsiu ką pasakyti, kūrinių atsiras“.

Maloni popietė su arbata, sausainiukais ir gera knyga... Tikėkimės, jog tokių vakarų mūsų mokykloje tik daugės.

AS ESU
RUTA
&
THIS IS
JAGASS!!!

JO,
MES
VANDALAI

A 1 Mon?

DAR LIKO
POPIERI-
AUS

ČIA PASKU-
TINIS
POPIERIUKAS

ŠAUNUOLIAI!

Parąykit
kod
fainausia kla-
se. Ačiū ♥

Nas

EIDVILE.
JŪS KOTLETY
DIKTATURA
HEIL
EIDVILE!

Padėkit rūžavy
popieriukų.
Prašan! :)

MAUTAS SAKO
NEFALE...

IF TOMORROW
NEVER
COOOO MES!

MILDA JUNDU-
LAITE K 1.
SURINKO SD T.
LIETUVIŲ
KALBOS OLIMPIADO-
JE IR PATEKO Į
KITĄ TURĄ!

KITA KAPTA
DUOKIT DAUGAU
LAPUKŲ
SINCERELY
GERO DRAUGAI

Poškus ♥ šulę

Dabar šovė idėja,
kad galit padaryt
istoriją iš lapukų.

DUDE...

Nenaudokit
lapukų

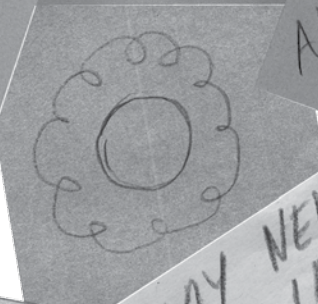
Pamandogau
mukmausta
oranž-
lapukų.

GERČAS
VISADA
TENA

Man jūsy laikraštis
kaip žmogui suteikia
galimybę pažinti
save, sukurti tobulę
Ačiū! Jūs-mano
gyvenimas!

LABAI
JŲ
SVEIKINU!

Aš tave myliu,
Beata :)
ČS Sma

ANTANAI
NUSISKUSK
!!

1 ♥
You,
AŅDAI!

Geros dienos!

YAAAY NEMO-
KAMI LAPU-
KAI!!!

FIDVILE
MUSA
KURSIUKUS
ID JŪS
DIKTATURA

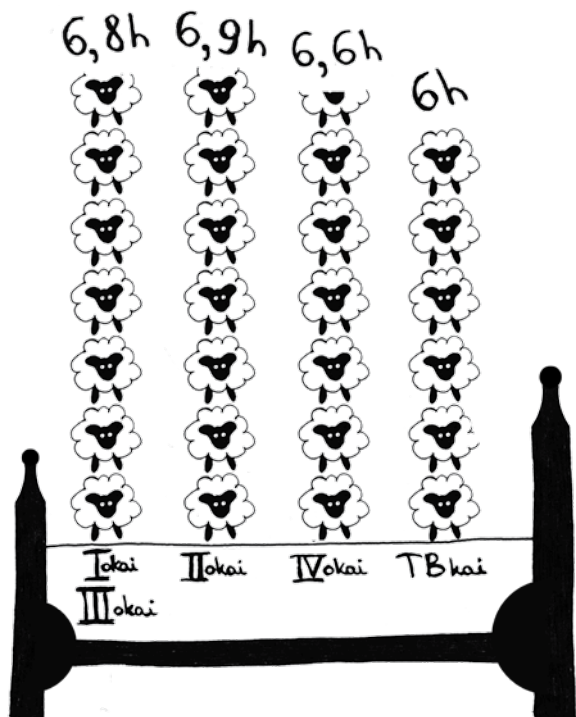
SIMAS KAROLIS
POŠKUSCIB)
MYLI
GINTARĘ
ŠIULYTECIB)

Koks skirtas
vistiek
nemoka
PIEST.

Kokia buvo jūsų pirmoji mintis prabudus šį rytą? „Ak, kokia nuostabi diena prieš akis!“? O gal: „Dar bent penkias minutes miego...“? Jei pasirinkote antrąjį variantą, galimas daiktas, kad poilsio jums trūksta. Turbūt šyptelėjote: bet kaip atrasti daugiau laiko miegui, kaip miegoti kokybiškiau, kaip galų gale greitai užmigti? Universalus recepto nėra, bet pasiūlymų, kuriais galite pasinaudoti, pažadu pateikti ne vieną.

Kiek vidutiniškai laiko miegate?

Prieš elektros lemputės išradimą žmonės vidutiniškai miegodavo po dešimt valandų per parą. Šiais laikais, kai galim save apgaudinėti daugybe mažų dirbtinių saulių, miego trukmė sutrumpėjo vidutiniškai iki 7 valandų per parą. Dažniausiai tvirtinama, kad optimalus miego kiekis ir yra nuo 7 iki 10 valandų (žinoma, kaip ir visur, yra išimčių). Nakties poilsis ypač aktualus paauglystėje. Apklausus liceistus paaiškėjo jų miego vidurkis – 6,7 valandos. Tik 18 procentų apklaustųjų gauna pakankamai kokybiško nakties poilsio (bent 8 valandas pernakt). Taigi, anaipol ne visi ilsisi pakankamai. O veltui, nes moksliniais tyrimais jau seniai įrodyta didžiulė miego nauda mūsų organizmui: pakankamas jo kiekis stiprina imuninę sistemą (tai yra ypač aktualu šiuo metų laiku), žmonės jaučiasi energingesni (atlikti tyrimai su sportininkais rodo, kad jie, miegodami daugiau, ne vien teigia besijaučiantys geriau, bet ir pagerėja jų pasiekimai: sprinto bėgikai pagerino savo įprastus rezultatus viena sekunde, o šauliai šaudė net devyniais procentais taikliau). Pagal statistiką net šimtas tūkstančių eismo įvykių per metus nutinka dėl miego

trūkumo (JAV duomenimis). Ką jau kalbėti apie didesnę irzlumą ir stresą, patiriamą tinkamai nepailsėjus. Naktį, kai mėgaujamės savo pelnytu dienos poilsiu, smegenys nepaliauja dirbusios. Dalis mūsų problemų, kurios neduoda mums ramybės, ar su kuriomis susidūrėme per dieną (tarkim, kad ir matematikos uždavinys) yra sprendžiamos miegant, tad kai miegą sutrumpiname, jaučiamės ne kaip ne tik dėl nuovargio, bet ir dėl to, kad mūsų smegenims tiesiog pritrūko laiko reikiamoms užduotims išspręsti. Tai galima patvirtinti faktų, jog nakties pradžioje sapnuojami ne tokie malonūs sapnai, kaip vėliau (kai problemos jau baigiamos spręsti). Ir jei visa ši šūsniškas miego efektų jūsų dar neįtikina, tai galbūt sudomins faktas, jog pakankamai miegančių žmonių ilgalaikė ir trumpalaikė atmintis veikia žymiai geriau. Ar nebūtų puiku sugebėti pasiruošti įvairiems atsiskaitymams ir kontroliniams darbams per trumpesnę laiko tarpą ir sutaupyti keletą valandų mėgstamai veiklai? Galbūt pasakysite, kad tiesiog negalite rasti dar vienos ar dviejų valandų miegui savo įtemptoje dienvakare, tačiau pažvelkite iš kitos pusės: net turėdami mažiau laiko, bet besijausdami energingesni, galėsite nuveikti tiek pat ar net daugiau, kaip turėdami papildomą paros valandą.

Bet ką daryti, kai net norint užmigti to padaryti nepavyksta? 50 procentų licejaus vaikinių ir net 76 procentai licejaus merginų tvirtino, jog jiems būna sunku užmigti. Kaip dažniausias nemigos priežastis dauguma apklaustųjų įvardijo išsimušimą iš ritmo, stresą, galvoje besisukančias mintis ir pietų miegą. Retesnės, bet vis

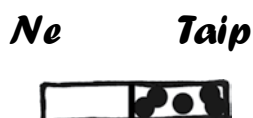
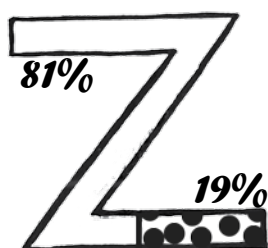

dėlto dėmesio vertos įvardytos priežastys buvo pilnatis, šaltis, kava ir šimtadienis :). Kad naktį būtų paprasčiau užmigti, mokslininkai siūlo štai ką. Pirmiausia, reiktų aiškiai nusibrėžti ribas: kur dirbate ir mokotės, o kur – ilsitės. Kaip patogu bebūtų daryti namų darbus lovoje, to reiktų vengti, nes smegenys pradeda sieti šią vietą ne tik su miegu, bet ir su darbu, dažnai - stresu, tad užmigti darosi sudėtingiau. Kitas pasiūlymas – keltis ir gultis tuo pačiu metu. Žinoma, šis įprotis reikalauja nemažų pastangų, tačiau tai tikrai sveikintinas įgūdis. Dar viena priežastis - snaudimas dieną (pietų miegas). Vieni jį rekomenduoja, kiti – atvirkščiai, prigraso nemiegoti dieną (juk prisimenat - viena iš liceistų nemigos priežasčių buvo būtent pietų miegas). Ir vis dėlto, jei naktį miegojote trumpai, tyrimais įrodyta, jog neilgas dienos miegas suteikia mums energijos ir papildo nakties miego trūkumą. Būtina nepamiršti ir to, kad esame labai skirtingi, tad svarbu atrasti tai, kas tinka būtent jums. Galiausiai, net jei ir nepavyksta užmigti, Tal Ben-Shahar, Harvardo pozityviosios psichologijos profesorius, pataria: nesinervinkite. Jei galvosite, kiek darbų galėjote nuveikti, kol štai gulėjote ir bandėte užmigti, nieko nepasieksite, tik dar labiau susierzinsite. Svarbu atsipalaiduoti. Beje, nemažai gerų idėjų ir minčių kartais ateina per tokias nemigos naktis, tad jei pusę nakties gulėsit atmerktomis akimis, pasistenkit nusiraminti ir pailsėti bent jau tokiu būdu.

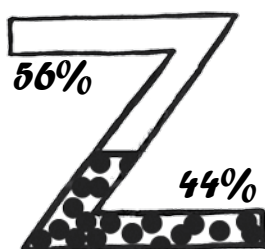
William Dement, mokslininkas, jau daugybę metų tiriantis miegą ir miego sutrikimus, išskiria dar vieną svarbų aspektą – nuotaiką. Nuotaika, pasak jo, yra dar labiau paveikiama miego nei sveikata. Kai miegame pakankamai, jaučiamės laimingesni, energingesni, tiesiog gyvesni, kaip teigia šis daktaras. Tik 44 procentai licėjaus vaikinų ir 36 procentai licėjaus merginų teigia besijaučiantys žvalūs ir pailsėję. Tad jei yra galimybė jaustis geriau, kodėl ja nepasinaudojus?

Kaip teigia Tal Ben-Shahar, miegas turi tapti jūsų prioritetu. Tuomet nubudus pirma mintis nebus „į kurį kampą tėkšti žadintuvą. Galbūt, jei miegosite pakankamai, atsibusite su mintimi: „Ak, kokia nuostabi diena prieš akis!“ To ir linkiu.

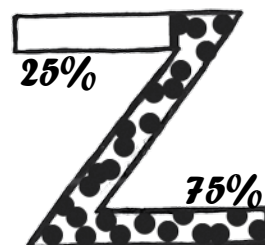
**Ar po pamokų
einate pamiegoti?**

**Ar dažnai per pamokas
snaudžiate atmerktomis akimis?**

**Ar dieną dažnai
jaučiatės nepailsėję?**

Norėjau išvažiuoti toli. Europa man atrodė per daug lengvai pasiekiamą, o į Ameriką niekad netraukė. Nežinau, turbūt tikėjau atsidurti kažkokiam svajonių susikurtam pasauly su savo įsivaizduojama „aš“, o tam tobulam pasauliui turėjau tik vieną reikalavimą - ispanų kalbą... Taigi taip ir atsidūriau Čilėje.

Žinoma, ne viskas buvo taip paprasta - burtų lazdele pamojus ten nenukeliavau. Viena, savaime suprantama, nebūčiau galėjusi taip tiesiog imti ir išvažiuoti metams, tad reikėjo kreiptis į YFU moksleivių mainų programą, įtikinti tėvus, susirasti pinigų kelionei, užpildyti *daaaug* popierių ir taip toliau... Po kurio laiko

sužinojau, kad Čilėje įvyko itin stiprus žemės drebėjimas, tėvai pradėjo abejoti. O ir aš pati, nors ir neapsakomai to norėjau, kuo labiau artėjau savo tikslo link, tuo labiau jaudinausi ir bijojau. Tačiau troškau įgyvendinti bent vieną didelę svajonę ir tikrai labai tikėjau, kad man reikėjo išvažiuoti būtent tada ir būtinai kažkur labai toli, kur nebūtų nieko panašaus į mano aplinką. Taip, skamba tikrai labai banaliai, tačiau taip jau galvojau būdama penkiolikmetė/šešiolikmetė. Ir, tiesą pasakius, labai džiaugiuosi, kad taip mažčiau.

Besibaigiant 2010-ųjų vasarai pasiekiau savo svajonių ispaniškai kalbantį pasaulį. Ir...iš pirmo žvilgsnio jis visiškai nebuvo panašus į tokį, kokį jį įsivaizdavau. Tikėjausi Amazonės džiunglių, o atidūriau beveik Niujorke. Žinoma, kiek perdedu, tačiau tikrai neįsivaizdavau, kad Čilė galėtų būti tokia moderni šalis. Bet tai buvo tik pirmas įspūdis. Kitą naktį palikau sostinę ir iškeliavau į savo būsimus namus. Mano miestas buvo į pietus nuo Santjago, keliavau apie 8 valandas. Kadangi negalėjau užmigti, kai tik prašvito, visą laiką prastebėjau besikeičiantį kraštovaizdį ir vienu metu net išsigandau - pakelės namukai kuo toliau keliavau, tuo vargingiau atrodė. Atsimenu, šitas važiavimas autobusu buvo pats baisiausias iš visų metų patirties šalyje. Tuomet supratau, kad net nenumanau, kas manęs laukia. Pradėjau įsivaizduoti visokius serialų tipo ir detektyvų scenarijus galvoje, o taip pat labai bijojau, nes nežinojau, ką pasakyti manęs laukiantiems žmonėms (tada kai ką suprasdavau ispaniškai, tačiau kalbėti visai nemokėjau).

Netrukus jau reikėjo išlipti iš autobuso. Jam sustojus pamačiau manęs laukiančius itin storą, europietiškos išvaizdos vyriškį ir kiek tamsesnę paauglę mergaitę. Abudu vos tik mane pamatė, pribėgo ir apsikabino. Keista, tačiau tik vėliau susimąsčiau, kad mes, lietuviai, taip nedarome. Vos tik įsėdome į mašiną, vyriškis visu garsu paleido ispanišką, labai džiaugsmingai skambančią dainą ir paliepė ją išmokti atmintinai. Prireikė kelių mėnesių, tačiau tikrai vėliau ją išmokau. Ne todėl, kad tėtis liepė, tiesiog ji labai gerai atspindi šalies kultūrą, žmones (daina vadinasi „Arriba la vida“ (liet. „Aukščiau gyvenimą“). Taigi, nuvažiavome namo. Ten laukė tamsi, liekna moteris, kuri ruošė pusryčius. Ji taip pat smarkiai apsikabino mane ir pasodino prie stalo, visai taip, kaip visos mamos daro. Taigi taip prasidėjo mano naujas gyvenimas su jau nustatytu galiojimo laiku...

Kitą dieną mane nusivežė į šeimos darbovietę - kavinę/ parduotuvę/ pyraginę/ ledainę miestelio centre. Pasirodo, anksčiau jie gyveno virš šio keisto maisto rojaus, tačiau namas sugriuvo per žemės drebėjimą. Jau pirmą dieną praleidau padėdama šeimai darbe, išlandžiojau visus to pastato kampus, buvau supažindinta su visais darbuotojais ir lankytojais. Ir visi taip pat šiltai mane apsikabindavo ir pasakydavo porą žodžių, iš kurių ne ką supratau. Kai atėjo laikas valgyti, mane vedėsi į virtuvę ir rodė patiekalus bei mokė jų pavadinimų, nes suprasti vieniems kitus buvo tiesiog neįmanoma. Niekas nešnekėjo angliškai. Vėliau, pamenu, važiavau pirktis uniformos (Čilėje visi mokiniai visada privalo būti su pilna uniforma, kitaip jie neįleidžiami į mokyklą) ir jau kitą dieną laukė didysis išbandymas - pirmoji diena naujajame licėjuje. Prasidėjo ji visai taip, kaip rodoma amerikietiškuose

filmuose: pirmiausia susipažinau su direktoriumi, vėliau man aprodė mokyklą ir tuomet direktorius palydėjo mane į klasę. Tada... nesupratau, kaip 40 žmonių gali atrodyti tokie vienodi! Visi tamsūs, mažičiai ir uniformuoti. Vos tik atsisėdau, klasės draugai pradėjo be paliovos su manimi šnekėti, juoktis iš to, ko nesuprasdavau ar netaisyklingai pasakydavau, ir mokytį. Per pertraukas pribėgdavo kiti mokiniai. Visi taip pat norėdavo pasišnekėti. Maždaug dvi savaites namo grįždavau skaudančia galva - niekada neįsivaizdavau, kad šnekėjimas gali atimti tiek daug jėgų. Tačiau kalbėti kiekvieną dieną darėsi vis lengviau, o aplinkiniai padėdavo kiek tik galėdavo. Iš tiesų, gal net kiek per daug: pirmosiomis savaitėmis man neleisdavo net vienai pereiti gatvę! Tačiau tai ne vienintelis dalykas, kuris pasirodė keistas. Pirmiausia, mokykla. Iš pradžių tvarka mokykloje man priminė kalėjimą: prie mokyklos durų nuo ankstyvo ryto mokinius pasitikdavo inspektoriai, kurie nužiūrėdavo mokinių aprangą nuo galvos iki kojų (neperdedu - mes privalėjome nešioti net uniforminius batus ir kojines! O vaikinų plaukams reikalavimai taip pat buvo griežti), pavėlavę ar netvarkingai apsirengę būdavo neįleidžiami, kol neateidavo jų tėvai. 8:00 ryto mokyklos durys užrakinamos ir iki pietų pertraukos niekas negalėdavo išeiti, o net ir išeinantiems valgyti reikėdavo pateikti specialias akreditacijas. Nuskambėjus skambučiui, inspektoriai visus užsilikusius mokyklos kiemelyje „suvarydavo“ į klases, o po pamokų visi mokiniai išeidavo tuo pat metu, kai tik kas nors iš „dėdžių“ atrakindavo duris. Įsivaizduokit, jei tokia tvarka būtų licėjuje... Tačiau keisčiausia, kad mokinių santykiai su šiais „kalėjimo prižiūrėtojais“ buvo labai šilti, o su mokytojais - dar geresni. Su dauguma jų sveikindavomės pasibučiuodami į skruostą (taip įprasta ten sveikintis), jie patarinėdavo mokiniams įvairiais, net ir labai asmeniniais klausimais, o per klasės

„Dirbant“

„Kažkiek gamtos“

„Čia klasės draugai“

išvykas ar vakarėlius švęsdavome kartu. Tačiau akademinė pusė nebuvo pati tobuliausia. Mokinių motyvacija mokytis ten smarkiai mažesnė nei mūsų licėjuje ar net Lietuvoje. Ir reikalavimai ne tokie... Žodžiu, dėl mokslų stengtis tikrai nereikėjo, o juk ir ne akademinių žinių įgyti ten važiauvau.

Taigi, praėjus mėnesiui jau išijaučiau į čilietės gyvenimą. Ėjau į mokyklą, tėvams padėdavau versle, pradėjau lankyti būrelius, leisdavau laiką su draugais. Tačiau vis dar buvo labai smagu tyrinėti aplinką. Geriausiai atsimenu pirmąjį vakarėlį, į kurį ėjau su visa klase. Pamačius, kaip aistringai ten šokama ir kokios muzikos klausosi visi tie žmonės, pasijaučiau kaip vienuolė. Vėliau įpratau, bet taip, kaip šokau ten, Lietuvoje, matyt, neišdrįščiau... Taip pat mane visuomet stebino, kad atėjus į kokios draugės ar draugo namus, pirmiausia šnekėdavosi su jų tėvais, kurie mane visuomet sutikdavo kaip dukrą, kviesdavosi vakarienės. Neįsivaizduojamai šilti žmonės... Beje, ir mano draugai, norėdami kur nors nusivesti, visuomet ateidavo prisistatyti mano tėvams.

„Čia visi tarptautiniai mokiniai“

„Aš su šeima“

Tačiau ne viskas buvo kaip iš pasakos. Žmonės ten labai emocionalūs, tad jų gyvenimai ne daug kuo skiriasi nuo tų muilo operų, kurias vaikystėje žiūrėdavau su močiute. Iš tikrųjų, dramų labai daug, žmonės ypač pavydūs (meilės reikaluose), o socialiniai skirtumai milžiniški. Priežastis, kodėl mokyklose tokia griežta tvarka dėl uniformų yra ta, kad nesimatytų vaikų socialinė padėtis. Ir labai gerai tai pastebėjau: mano geriausia draugė gyveno namuose be interneto ir karšto vandens, o kitas artimas draugas per kiekvienas atostogas su 8 asmenų šeima skrisdavo vis į kitą šalį. Tačiau bendravimas nuo socialinės padėties, amžiaus, statuso ten nepriklauso. Svarbiausia tai, koks esi ir tik už tai esi vertinamas.

Labai džiaugiuosi, kad prieš porą metų aš taip atkakliai tikėjau, jog privalau išvažiuoti. Kitaip niekada nebūčiau surengus protesto mokykloje, išmokus šokti salsos ar kalbėti ispaniškai. Nebūčiau gavusi progos pabūt vaiku ir nenorėti būti vyresne, pajautusi tiek daug meilės, rūpesčio bei pati bent pusės tiek davus atgal, pamačius veikiančių ugnikalnių ir kitų neįsivaizduojamai gražių šalies vietų ir visai kitokios savęs. Per metus visiškai pakeičiau požiūrį į gyvenimą, šeimą, save. Išmokau labiau gyventi: labiau jausti, o ne viską svarstyti nuo pradžios iki galo. Į nieką neiškeisčiau tos patirties. Bet jei kas nors prieš man prieš išvažiuojant būtų pasakęs, kad grįžti bus taip sunku, nežinau, ar būčiau važiaavęs. Nes kaip svetur niekada nebūsi savas, po tokios patirties grįžęs į namus nebebūsi toks pats.

Labas, aš iš licejaus!.. (arba kokių stereotipus susikuriame patys apie save)

Dėmesio: šis straipsnis nebus apie tai, kaip kitų mokyklų mokiniai, „Ozo“ pardavėjos ir bobutės iš aplinkinių daugiabučių vertina, mato, aptaria liceistus. Tai jau visi žinome: knygos, skaičiuotuvai, akiniai ir daug vertingos košės galvoje... Šįsyk papasakosime istoriją apie tai, kaip mes, licejaus mokiniai, matome patys save.

Kai nusprendėme sužinoti, koks yra tas tipinis liceistas mokyklos koridoriais vaikščiojančių akimis, supratome, kad Širvintų 82 yra pakankamai multiasmenybinis darinys. Nei kokią diagramą, nei koki sąrašą čia padarytum... Štai ką mums papasakojo viena TB mokinė: „Statistinis liceistas neatitinka statistikos. Statistinio liceisto neišmatuosi procentais ir neapibūdinsi būdvardžiais. Iš penkių liceistų neišvesi vidurkio, jų plaukų ilgis ir akių skaičius neturi nieko bendra su stereotipais.“

Tačiau vieno antrakursio žodžiais tariant, tipinis liceistas yra „vidutinio ūgio, tamsių trumpų plaukų, skvarbių akių, su šypsena veide“. O kodėl nesišypsoti, jei, pasak jau trečius metus licejuje leidžiančios merginos, taip mėgstame šokoladą? Juk endorfinai vis tik...

Na, bet mums pavyko išpešti nemažai informacijos apie liceisto būdo bruožus. Kokių tik epitetų neprigalvojo bendramoksliai... Liceistai kūrybingi, liceistai užsispyrę, liceistai kupini motyvacijos, liceistai stilingi, bet tuo pačiu metu ir nesirūpina savo išvaizda, liceistai nesimoko istorijos, o patys ją kuria... Licejaus koridoriuose didžiulė nuoširdžių žmonių koncentracija, visada rasi su kuo pašnekėti. „Dauguma licejaus žmonių yra motyvuoti siekti tikslų moksluose ir gyvenime, jie yra gabūs, išprusę, visi yra išskirtinės asmenybės, suinteresuoti gyventi ir mokytis draugiškoje, malonioje aplinkoje,“ – štai kaip savo bendraamžius apibūdino antro kurso mokinys. Čia vaikinai ne vien kremta mokslus, bet ir drąsiai į rankas paima krepšinio kamuolį, sporto salėje praleidžia valandų valandas net per atostogas, o merginos TOKIOS gražios, kokių dar reikėtų paieškoti (ir protingos, be abejo!).

Deja, tokie ausiai malonūs ir širdį glostantys žodžiai ne iš karto sukosi daugelio liceistų galvose. Vieni, prieš ateidami į naują mokyklą, jau buvo susikūrę uždaro, nekalbaus, vien mokslu besidominčio „moksliuko“ vaizdą. „Net gėda prisiminti, tačiau tikrai į licejų nenorėjau keliauti dėl susidariusių stereotipų. Kadais tikėjau, jog žmonės čia yra uždari ir nuobodūs moksliukai...“ – prisiminimais su mumis dalinosi viena antrakursė. Kiti sakė neprašovę, kai nuo pat pradžių manė, jog į licejų susirinkę geranoriški ir protingi žmonės. Ir iš tiesų – visi kaip vienas tikina, jog džiaugiasi patekę į tokią aplinką, kurioje gera būti ir dar maloniau ją patiems kurti. Pasak vienos ketvirto kurso mokinės, nuostabūs mokyklos renginiai, parodo, kokie kūrybingi žmonės čia mokosi ir kiek jėgų ir pastangų jie įdeda į savo erdvės kūrimą.

Išvada peršasi viena - kiekvieną rytą į mokyklą, daugelio apklaustųjų nuomone, eina linksmai nusiteikęs, kūrybingas, galvotas ir turintis ką pasakyti, savo nuomonę atkakliai ginantis moksleivis. Žinoma, tai tik viduriukas. Yra ir kitokių, bet jų irgi reikia. :)

Lauros Diržytės nuotrauka

Visai netyčia, vaikščiodamas per mokyklėlę išgirdau, kaip Vilniaus licėjaus merginų tinklinio komandos kapitonė Laima kvietė kažkokį vaikinuką žiūrėti tinklinio varžybų. Pasitaręs su savimi, bendraklasiau ir chemijos mokytoja Rasa Žemaitaitiene (Ačiū!), nusprendžiau ir aš važiuoti palaikyti šių gražuolių.

Pirmą dieną laukė dvejų varžybos: su A. Mickevičiaus ir Radvilų gimnazijomis. Apie Mickevičiaus gimnazijos pajėgumą nieko nežinojau, o prisimindamas licėjaus futbolininkų nesėkmę pusfinalyje, Radvilas laikiau stipria komanda. Tikėjausi, jog jei futbolininkų rezultatai puikūs, tai ir tinklininkės turėtų būti stiprios.

Su dar keturiais tinklinio entuziastais atvykome į vietą – A. Mickevičiaus gimnazijos sporto salę. Pavydus mano žvilgsnis iškart įsmigo į lubas... Pasisveikinę su anksčiau atvykusiais sirgaliais ir komanda, įsikūrėme savo vietelėje. Pirmos varžovės – aikštės šeimininkės A. Mickevičiaus tinklininkės. Galiu drąsiai pasakyti, kad nei pačioje aikštėlėje, nei sirgalių „tribūnoje“ Mickevičiaus auklėtiniai nešeimininkavo. Drąsiai įžengusios į aikštelę, licėjaus gražuolės ramiai ir užtikrintai įrodė savo pranašumą. Kaip vėliau pripažino viena komandos lyderių Erika, į aikštę jos žengė pasitikėdamos savo jėgomis ir be jokios minties apie pralaimėjimą. Antrųjų varžybų laukiau su dar didesniu jauduliu – ar pavyks merginoms atkeršyti už vaikinų nesėkmę? Nervinausi... Tol, kol... Pamačiau varžoves. Atrodė, jog kai kurios iš jų pirmą kartą matė tinklinio kamuolį. Varžybų eigos aprašinėti neverta – jau po pirmo padavimo viskas buvo aišku. Pirmas setas baigėsi rezultatu 25:3. Erika pasigailėjo varžovių. Ech, ji tokia geraširdė, kad man net širdelę suspaudė. Intelektualiai su komanda padiskutavę apie patį geriausią mineralinį vandenį ir „Takeshi pili“, iškovojo ir antrą pergalę. (Na, gerai, kovojo jos, bet aš pabūsiu egoistas ir tikėsiu, jog be mūsų jos taip nesugebėtų.) Betrepsėdami „We will rock you“ padėkojome komandai ir patraukėme savais keliais.

Kitą dieną, ketvirtadienį, su dar didesnėmis palaikymo pajėgomis pajudėjome ten pat. Šįkart varžovų komandos vėlgi dvi, tačiau kur kas rimtesnės: Žirmūnų ir jėzuitų tinklininkės. Atvykę užėmėme savo vietelę ir pasiruošiam varžyboms su Žirmūnais. Kapitonė Laima vėl laimėjo burtų traukimą ir pirmas padavimas mūsų. Teisėjas sušvilpė, varžybos prasidėjo. Komanda užsidegusi, kovoja dėl kiekvieno kamuolio, žaidimas – taškas į tašką. Tačiau netikėtai mūsų gražuolės ištiko nelaimę. Nesėkmingai ant žemės nusileidžia Miglė. Berods pirmi jos žodžiai – „nieko man nėra“, tačiau nerizikavome ir vietoj Miglės į aikštę išsiuntėme Augustę. Aikštėje situacija pasikeitė – komanda be traumuotos gražuolės negalėjo žaisti kaip anksčiau, išryškėjo Žirmūnų pranašumas. Pirmą setą pralaimėjome, bandėme kabintis į atlapus antrame, tačiau pergalės džiaugsmo po šių varžybų pajauti neteko... Pertraukėlė, veidai kupini liūdesio, tačiau tam nėra laiko – laukia dar vienos varžybos. Suskambėjo keli padaršinimo šūksniai, apkabinamos kelios žaidėjos ir aikštėlėje vėl verda aistros. Gražuolės suprato varžybų svarbą, motyvuoti jų nereikėjo – pergalė reiškė, kad galėsime tęsti kovą kitame etape, o pralaimėjimas... Nesvarbu, ką reiškė pralaimėjimas, pernelyg bjauri ta mintis. Merginos įrodė, jog ir be Miglės jos – rimtos varžovės. Po dalelę Miglės naštos kiekviena: Laima, Dovilė, Rasa, Erika, Augustė, Justė – pasiėmė ant savo pečių. Gražus žaidimas, keletas tikslų Laimos ir Erikos „vinių“ varžovių pusėn ir... Saldi pergalė. Sirgaliai tarė ačiū komandai, nepraleido progos pasifotografuoti ir pajudėjo per plačiąsias prerijas.

Pirmadienis. Juk žinot, ką reiškia pirmadienis? Du dalykus: tinklinį ir septintą-aštuntą pamokas - chemiją. Sukryžiaavęs pirštus einu tartis su mokytoja R. Žemaitaitiene. PERGALĖ! Ačiū, mokytoja! Šįkart vykome į kitą teritoriją – Vytauto Didžiojo gimnaziją. Varžovės – aikštės šeimininkės ir Žvėryno gimnazija. Justės žodžiais

ariant: „jeigu Žvėrynas nelaimės pirmos vietos, tai nežinau.“. Bet juk tereikia tikėti, tiesa? Prie durų pasitinkanti tetulytė nurodė keliauti į balkoną. Nei vienam iš sirgalių tai nepatiko. Pirmos varžovės – Žvėryno tinklininkės. Bus sunku, žinojau. Nuotaką dar labiau apkartino tai, kad traumą patyrė ir žaisti negalėjo Erika. Bet juk mes vis dar turėjome šešias pajėgias gražuoles, tiesa? Po praėjusio ketvirtadienio į aikštelėje pasirodo Anelė. Tačiau pritrūksta... Pritrūko susikalbėjimo ir, susidarė toks vaizdas, pajėgumo. Tenka pripažinti – tądien Žvėrynas laimėjo tikrai pelnytai. Supratom, kad stovėti balkone, o ne šalia komandos – nesąmonė, tad visi sulėkėm į apačią. Gavome griežtus nurodymus, kad „trypti su batais NEGALIMA, mes saugom mokyklos inventorių“. Viena iš vietinių mokytojų bandė sakyti, kad mums čia net būti negalima, tačiau po poros gražių žodžių ji suprato – ginčytis su mumis beprasmiška. Erika neapsikentė ir pasiskolino sportinę aprangą, pasirengusi įžengti į aikštę nepaisant traumos. „Erika, tu kvaila???“ – šaukia Laima. Ne, ji *faina*. Aikštelėje vis dar trūko susikalbėjimo, tačiau net ir taip mūsų gražuolės pasirodė pernelyg kietas riešutas VDG tinklininkėms.

Trečiadienis. Šalta. Bet kam rūpi šaltis, kai šiandien... TINKLINIS. Po pamokų iškart sėdom į transporto priemonę ir atriedėjom į vietą. Tetulė vėl nurodė eit į balkoną. Ten jau radome panašiai nusiteikusių kolegų, apsidairėm ir nusprendėm, kad būti ten – nesąmonė. Žemyn! Mūsų daug, išvartys nesugebės.

Varžovės – rimtos: Mykolo Biržiškos gimnazija. Pirmas setas pradėdamas nelabai sėkmingai, geltonas aprangas vilkinčios merginos pabėga į priekį, tačiau mūsų susiėmė ir pasivijo varžoves.. Rezultatas 25:26, mums žūtbut reikėjo iškovoti tašką. Gerbėjai negalėjo nusėdėti vietoje, Biržiškietės smūgiavo ir... Keiksmazodžių lavina – taškas joms. Na ką gi, tai – tik pirmas setas. Tačiau ir antro sėkmingai pradėti nepavyko. Visgi serija sėkmingų Anelės padavimų ir mes jau priekyje. Ir dar keli taškai. Mes jau toli, jos dar bandė vytis, tačiau veltui – antras setas priklausė mums. Trečią vėl pradėjome sunkiai – atsilikom 6:10. Nagi, juk ne šito mes čia atvažiuom! IMAM! 12:13... 13:13.. 14:13! JUSTE!!! Nagi, privalai servuoti... Ir... „ČIA!“ – sudundėjo Erikos balsas. YRAAAA! 15:13!!! Fanai supuolė į aikštelę ir apsikabino pergale švenčiančią komandą. Laimos veidu riedėjo ašaros, Dovilė šokinėjo aplink ją tarsi bizonas aplink savo patelę. Neapsakomas jausmas. O juk dar nė medalių nelaimėjom. Neskubėjom skirstytis, įsitikinom, kad Žvėrynas nesusiteikęs pralaimėti Biržiškai, užsitikrinom kelionę į finalo ketvertą ir traukėm namučio.

Dėl šalčių ilgai teko laukti kitos datos, kada mūsų tinklininkės vėl žengs į aikštelę. Laukiau, laukiau.. Ir sulaukiau - antradienis, vasario 14 – a. Pats blogiausias variantas. Gėda, liūdna ir skaudu – nenuvažiuavau palaikyti mūsų į Juventos gimnaziją. O ir Dovilė susirgo... Tad nesivarginsiu bandydamas iš pasakojimų nuotrupų atkurti nelabai tikslų varžybų siužetą.

Po pirmųjų varžybų su aikštės šeimininkėmis paaiškėjo, jog mūsų teks kovoti tik dėl trečios vietos. Tačiau, kaip pasakė Erika, po pralaimėjimo Juventai rezultatu 1:2, komanda buvo sugniuždyta psichologiškai ir pasipriešinti Žvėryno gimnazijai nepavyko.

Nesvarbu, mergaitės, kad nepavyko iškovoti medalių. Svarbu tai, kad Jūs suteikėt man ir kitiems entuziastams (o kartu, tikiu, ir sau) neapsakomai daug emocijų. Džiaugsmo, jaudulio, liūdesio – visko ten buvo, už viską aš Jums dėkingas. Dėl tokių emocijų, dėl tokių varžybų, kokias Jūs man parodėt, buvo verta lėkti iš pamokų. Ačiū, mergaitės. Kitais metais, tfu tfu tfu, tikiuosi vėl viską patirti iš naujo. O į pensiją išeinančias Dovilę ir Laimą kviečiu prisijungti prie mūsų fanų tribūnos už aikštelės ribų. GERAS!

Miglės Černiauskaitės nuotraukos

Karolinos Panto iliustracija

Rytas. Ką ten rytas – iki aušros dar, regis, kaip ligi Meksikos toli toli. O aš einu tyliais tyliais užpustytais kiemeliais į autobusą. Pušynas tyliai stūgso šalia nusvarinės šakas, lyg apsiklojęs sunkiais kailiais, bet ne tokiais, kokiais klojasi žmonės juos nuo žvėrių nuvilkę, o baltais – nesuteptais skausmo, ir tyli, miega remdamas debesį viršūnėmis. Einu takeliais, apklotais suveltų, supurvintu sniegu, galvoju, o kam žiemą takeliai, jei kur beeisi, vis viena tik sniegas po kojom? Viską uždengęs, viską jis paslėpęs, pakeitęs viską: mašinos dabar atrodo kaip didžiulės pusnys, šalia viena kitos sustatytos, miegančios; namų stogai, arkų viršūnės, balkonai, net šermukšnių nenubirusios uogos papuoštos žiemos kalnieriiais. O sniegas vis krinta mažais, mažulyčiais blizgančiais, vos įžiūrimais gabalėliais. Ir viskas šviesu taip! Kaip pokylių salėj. Tylu, didinga, o ta tyla didingesnė ir už Bachą, ir už Vivaldį (tik neįsivaizduok). Bet taip gražu.

Šiomet tikėjausi, visa širdimi tikėjausi, kad neateis ši žiema. Ežero gulgės irgi tikėjosi, kad sniego nebus, tylos nebus ir miego nebus. Tik pavasaris bus, paukščiai prabus, žolės ir medžiai prabus, bitės ritės prabus, iš snaudulio viskas prabus, pasiražys ir lėks laukais žydinčiais žemuogiauti.

Kiek gi galima šitaip? Po rudens kasmet žiema ateina, po žiemos – pavasaris, po pavasario – patys žinot, kas. Žinom viską iš anksto, todėl ruošiamės. Rudenį metam lapus, sukamės guolius, slepiam atsargas, mingam ar į pietus iškeliuam, kad galėtume žiemoti. Ir šitaip kasmet. „Kaip gera iš anksto žinoti“ – dainavo V. Kernagis. Bet kaip gera iš anksto nežinoti! Kaip gera, kai gali nustepti, rizikuoti, tikėtis. Įmanoma juk viskas. Viskas viskas visatoje, bet... žiema ateina. Vis tiek ateina, nesvarbu, ko tikėjausi. Nesvarbu, kad ir pavasariai vaikšto ir

vasaros – po rudens ateina tik ji. Argi tai neįkyri? Argi nepabosta? Ar verta dar gyventi, kai jau žinai, koks bus gyvenimas rytoj, ir koks poryt? Kaip baisu žinoti, kad paskui ateis pavasaris! Bet kaip baisu būtų, jeigu jis neateitų. Jei sniegui nutirpus medžiai nesužydėtų, tik nusiminę nuogi pastovėtų ir vėl imtų slėptis po sniegu...

Sakytum:

- Kaip neteisinga! Jūs neleidžiate gėlėms žydėti ir boružėms skraidyti. Žiauru! Negailiestinga!

Tu tik skųstis moki. Geriau džiaukimės, kad žiemos ir pavasariai ateina.

Žada –30. Nuspėja orus, sužino iš anksto. Tegul išsipildo.

PABALNOK PEGASA

ir siųsk savo
kūrybą

Sparnamslicejaus
(@gmail.com)

Šalin visus filosofus išprususius!
Kur beldžias į manas duris
Ir svarsto, kur yra gyvenimo prasmė.
Ji jiems - tai išmintis, dievai ir
Begalinė meilė,
O man - plaukuose susisupęs vėjas
Bei pelkėje žalia varlė.

Jie pyksta, prunkščia, sako: „Taip negalima!“,
Kad pavėjuj gyvenimą paleidžiu
Ir subręsti niekaip negaliu.
O kas, mielieji, jeigu brandą
Aš žolėje, pienėmis kvepiančioj,
Randu?

Nenoriu apsikarstyti beprasmybišiais žodžiais,
Ar patikėti, jog gyvenime, kvėpuojančiame
Meile, ėmė ir priviso jų.
Todėl ne tuštumoj bandysiu aš pajusti
Gyvenu ar egzistuoju,
O saulės geltonumo pievoj
Pilnoje
Žiogų.

Dorotėjos Noreikaitės iliustracija

Be pavadinimo

...ir kartais man taip norisi verkti,
o kartais ir juoktis...
Retkarčiais užtektų pasidžiaugti gyvenimu,
rečiau prakeikti jį...

...ir man niekad nesinori rėkti,
kalbėti garsiau už Dievą...
Retkarčiais būčiau laiminga, jei pasaulis apsiverstų
triskart,
o rečiau, jei viskas būtų aukštyn kojom.

...ir kartais man užtenka pamatyti šypsenas kitų vei-
duos,
kad viskas aplink nušvistų.
Retkarčiais užtektų ir vieno šilto rasos lašelio,
rečiau - ašaros sūrios.

Krantas

Kriauklė, akmuo
ar gintaras,
viskas krantan
ateina.

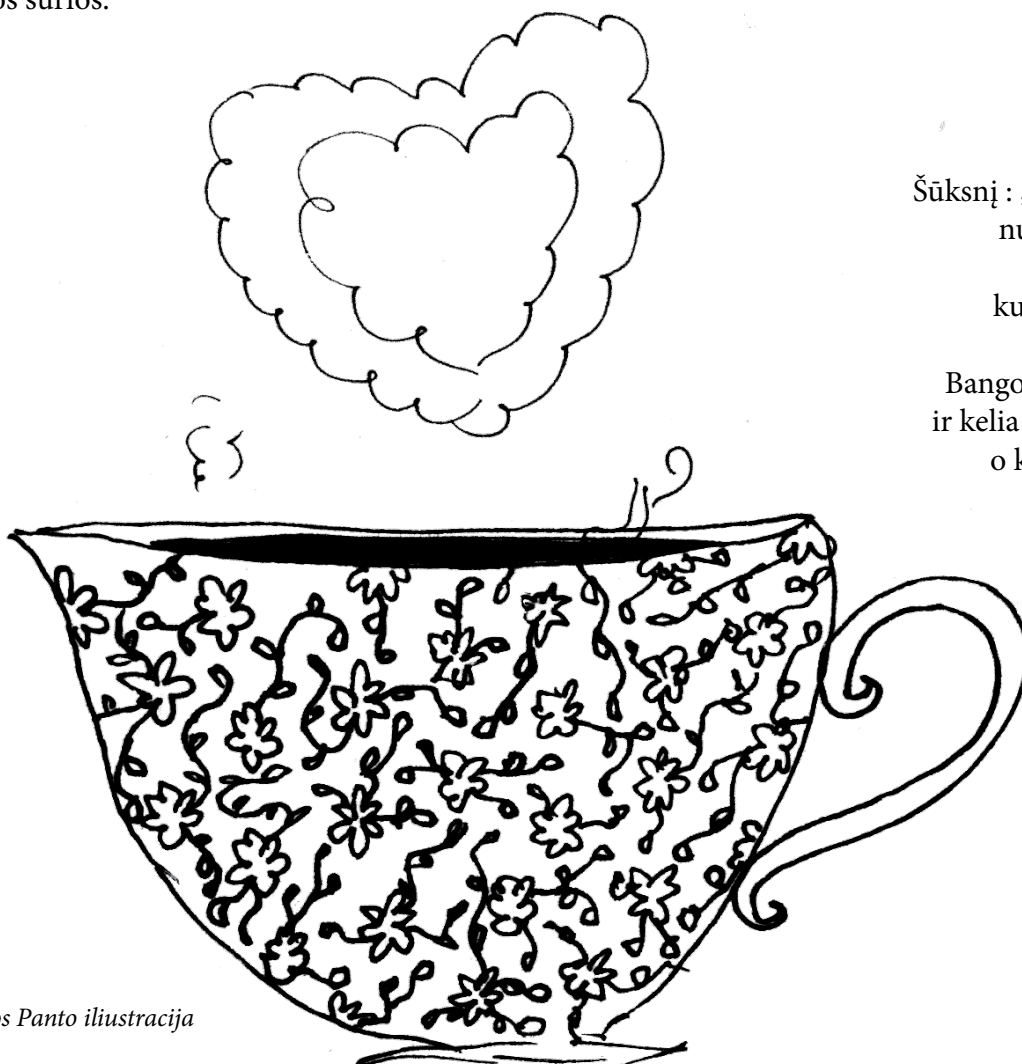
Dumblis,
Žalias ar rudas,
krentatei siai
po kojom.

Pėdos,
Įspaustos krante,
Pradingsta
bangai atplaukus.

Žodis „myliu“
paskęsta
gilioj tamsumoj
jūros ramios.

Šūksnį: „Mama, žiūrėk!“
nuneša vėjas tolyn
ir neša ten,
kur niekas negirdi.

Bangos skandina saulę
ir kelia mėnulį aukštyn,
o krantas lieka toli,
kažkur nuošaly.

Karolinos Panto iliustracija

Dilemas Jums padėjo spręsti **EKSPERTIJAS 1** ir ištikimasis bičiulis **EKSPERTIJAS 2**. Jei norite mus atplėšti nuo teksto suvokimo užduočių ir politinių problemų Rusijoje sprendimo, lauksime Jūsų laiškučių Andų dėžėje, esančioje ten, rūsyje, kur daug spintelių. AČIŪ. (Šiaip, meskit ten viską – neišspjausime nei mokytojų perliukų, nei pasiūlymų, nei Arno Gerčo pasikalbėjimų su savimi :))

Ar TB'kai kartais nėra vampyrai, nes jie nemiega naktimis? - Mirtingieji

TB'kai apskritai yra labai paslaptingi sutvėrimai, tačiau ekspertai žino, kad tie kavos puodeliai iš *Lukoilo* nėra trigubi espresso, kaip jie sako. Tai - mažų mirtingųjų, kurie, uždavinėdami kvailus klausimus, mėgina atskleisti jų paslaptį, kraujas.

Klausimas ekspertams: ar gali duoti numeriuką? - G.K.

Žinoma, kad galim. Bet neduosim. Nenorim, kad gerbiamas G.K. lakstytum per visus liceistų telefonus ir atskleistum mūsų paslapties šydą. Neduokdie, dar sužinosi, kad mes kokie vampyrai TB'kai. Būūūūū. (Tas „būūū“ turėjo skambėti vaiduokliška.)

Kur meilė medžiams?

Neohipinis judėjimas ją užsikopyraitino.

Ar man vienam atrodo, kad maistas valgykloje pagerėjo? - Gurmanas

TAIP, PAGERĖJO. Ir galite dėkoti tik tam žmogui, kuris mums įmetė užpildyti valgyklos anketėlę. Kadangi esame ekspertai, tai žinoma, kad mūsų nuomonės buvo išklausyta ir viskas radikaliai pakeista :). Aišku, neišpildė visko iki galo (VIS DAR LAUKIAM STIRNIENOS).

Kodėl mano lova nepalieka manęs ramybės? - Geltonas lapukas.

Nes tu jai skiri per mažai dėmesio! Bent porą kartų per dieną pamyluok ją, pasek pasaką, miegok ją apsikabinęs, o ne susisukęs į kamuoliuką, ar atsukęs jai nugarą. Žiūrėk, kad nesiseilėtum ir šiukštu nebezdėk.

Kodėl, kai ilgiau pabūni 104 kabinete, pasireiškia alerginiai požymiai?

Matyt, tau teko patirti įspūdingą ten įsikūrusio mokytojo iškaltą per nedidelį atstumą. O jei ant tavęs pateko jo DNR, tai mes įsitikinę, kad tu alergiškas ne kabinetui, o jame susikondensavusiai charizmai, trykštančiai, vos Niujorko beisbolo komandos žaidėjo bendravardis praveria burną.

Netgi Poškans piene yra baltymų!

Teisingai, gerkit pieną vaikai. Pienas ne šienas - sveika dantukams. Gerą darbą padarys ir kauliukams. O kaulai jūsų silpni - tai vienas, tai kitas su ramentukais...

Kada ateis pavasaris? - Barsukas.

Oi, vaikyti... Pavasaris ateis tada, kai įstosi į Oksfordą (ten kovo šešta - nacionalinė „trauk šortus iš spintos ir maukšlinkis ant savęs“ diena).

Kodėl Lietuvoje nėra „Starbucks“? - Pasipiktinusi XXX.

Ne pirmą kartą girdime šitą klausimą. O viskas labai paprasta: ar dar prisimeni, kai prieš porą metų visi ėjo į „Coffee Inn“, esantį Pilies gatvėje? Seni geri laikai, a? O vat dabar visi eina tik į „Vero Cafe“, nes „Coffee Inn“ jiems jau ne madoj. O dabar, žiū, kai lietuviai nuvažiuoja į užsienį, kur jie eina? Į „Starbucks“! O jei Lietuvoj būtų „Starbucks“, jis visiems atsibostų lygiai taip pat – per du metus. Nebūtų pelno jiems Lietuvoj. O ir iš naivių lietuvių užsieniniai „Starbucks“ nepasipelnytų.

Būna labai gražių mergaičių. Vienos iš jų turi dantis, o kitos neturi. Miglė (XV laida) labai graži, ir piešia nuostabius komiksus, kuriuos surasi internetuose ieškodamas frazės „I have no teeth“ arba <http://ihavenoteeth.wordpress.com>

Nagi, pavasari, ateik čia!

Gerai, paliksiu jį čia - išlįsk, kai būsi pasiruošęs!

Pavasaris čia! Man daugiau niekada nebereikės šiltų drabužių!!!

Turbūt jis išsigando!..

Andų dėžė

anoniminiai rašteliai

pagrindinės **pastabos** PERLIUKAI
KLAUSIMAI REDAKCIJAI AR EKSPERTAMS
idėjos ir pasiūlymai

čia tilps viskas

ilcojaus gyvenimo kronikos

